

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

LATVIJAI
IR JĀMĀCĀS NO
RIETUMUKRAINAS

→ 2. lpp.

LATVIJAS LIKTEŅI
NESENĀ PAGĀTNĒ UN
ŠODIEN

→ 3. lpp.

VĒLREIZ PAR
CETURTO ATMODU

→ 5. lpp.

NACIONĀLISMU
PĀRI VISAM!

→ 5. lpp.

FRANCIJĀ AIZTUR
CILVĒKUS PAR
NORMĀLAS ĢIMENES
AIZSTĀVĒŠĀNU

→ 6. lpp.

VĒSTULE

“ESMU PAMODUSIES!”

Labdien!

Laikam esmu bijusi viena no tiem latviešiem, kuri ir akli un neredz, kas patiesībā notiek mūsu valstī.

Sobrid, tēlaini izsakoties, esmu pamodusies un esmu šokēta!!! Strādāju, audzinu savus bērnus un domāju, ka savu darbu godīgi dara arī pie varas esošie. Lai gan ekonomiskajā ziņā jau sen jūtu, ka pie varas ir neliēši, nebiju iedomājusies, ka bojā iet arī latviešu tauta.

Acis atvēra, precizāk – par nācijas bojāeju lika padomāt pie Brīvības pieminekļa saņemtais laikraksts “DDD”. 25. martā kopā ar mūsu ģimenes vecmāmiņu nolikām ziedus, un kāds jauns puisis iedeva laikraksta eksemplāru. Biju šokēta par to, kas tajā ir rakstīts. Sākumā negribēju ticēt, bet tad sapratu, ka pašai jau sen vajadzēja saprast patiesību, par kuru rakstāt.

Tikko noskatījos LTV raidījumu “De Facto” – sižetu par jauniešu militāro nometni Krievijā. Tas ir skandalozī!!! Kam mums vajadzīgi tādi naidīgi krievu jaunieši Latvijā? Un uz ko viņi šaus, ja tiešām būs kāds militārs konflikts ar Krieviju?

Man pašai aug dēls. Esmu nolēmusi, kad pienāks brīdis, sūtīt viņu uz Jaunsargiem – lai mācās patriotismu un aizstāvēt savu dzimteni!

Paldies, ka atvērāt man acis!

Ar cieņu,

Emīlija Kalniņa
Jelgavā

Pieredzējis bankieris: “PAR LATU, PRET EIRO!”

Saruna ar bijušo Hipotēku bankas vadītāju, biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi **Inesi Feiferi**

AR EIRO
NONĀKSIM
KĀRTĒJĀ
BURBULĪ

DDD: Jūs pārstāvat biedrību “Par latu, pret eiro”, un tas apliecina, ka melīgs ir apgalvojums, ka pret eiro ieviešanu iestājas

izliekas nedzirdam loģiskos pretargumentus.

Inesis Feiferis: Ja mēs raugāties uz eiro zonu kā uz ekonomisku modeli, kur visi darbojas, pamatojoties uz **vienlīdzības** un **vienādu iespēju** principa, tad, bez šaubām, tas ir brīnišķīgs modelis. Taču šāda vienlīdzība nav iespē-

“Par to, ka eiro projekts ir apdraudēts, liecina arī eiro skeptisko partiju uzvaras gājieni daudzās vietās.”

tikai tie, kuri neko nesa-protot naudas un banku lietās. Diemžēl valsts vadītāji, eiro projekta kūrētāji

jama, jo Latvija ir viena no nabadzīgākajām valstīm Eiropas Savienībā, un pēc eiro ieviešanas būs viena

no nabadzīgākajām eiro zonas valstīm. Tas nozīmē, ka mēs kļūsim par pasta-rīšiem un diezgan strauji

nonāksim kārtējā burbuļa scenārijā, kādu jau nesen piedzīvojām.

Turpinājums 4. lpp.

“KUR KRIEVU ZĀBAKS UZKĀPJ, VIŅŠ AIZMIRST AIZIET..”

“Saku vēlreiz: Krievija ir okupants – pasaules okupants. Kur krievu zābaks uzkāpj uz kāda zemes, viņš aizmirst no turienes aiziet.” Šos skarbos vārdus sacīja kāds moldāvs Belcu pilsētā (Moldāvijā) – tehnikuma ģeogrāfijas skolotājs Viktors Kravčenko, protestējot pret krievvalodīgo skolēnu izrādīto augstprātību un nevēlēšanos runāt valsts valodā. 2012. gada novembrī internetā plaši izplatījās un tika apspriests 20 minūšu ilgs videoieraksts, kuru slepeni ar mobilo telefonu uzfilmējis viens no Viktora Kravčenko krievvalodīgajiem audzēkņiem. Ierakstā ir redzams un dzirdams, kā viņa skolotājs ģeogrāfijas stundā izsaka sašutumu par lielkrievu šovinismu, uzpūtīgajiem okupantiem veltot sulīgus apzīmējumus.

Viktora Kravčenko dzīvesbiedre plašas saziņas līdzekļu pārstāvjiem atklāja, ka krievvalodīgie skolēni ir izprovocējuši viņas vīru. Anna Kravčenko pastāstīja: “Viņš vienmēr, ienākot klasē, sveicināja skolēnus moldāvu valodā. Taču viņi atbildēja, ka Belci ir krievu pilsēta, un viņi negrib runāt valsts valodā!” Vai šī nav pazīstama situācija arī Latvijā?!

Ja visi skolotāji Krievijas okupētajās un kolonizētajās zemēs, arī Latvijā, ar bezkaunīgiem okupantēniem runātu tiešu valodu, tad Krievijas *dzeguzēni* ātri vien kravātu čemodānus...

Laikraksts “DDD” nolēma pārtulkot un publicēt Moldovas skolotāja teikto.

MOLDOVAS SKOLOTĀJA ATBILDE NEKAUNĪGIEM OKUPANTĒNIEM

Tu vēl esi piecpadsmitgadīgs puņķu tapa, bet es jau 65 gadus dzīvoju savā zemē. Pamulķis nelaimīga! Kaut kāda puņķu tapa man te diktēs savus skatījumus uz šo pasauli! Saku vēlreiz: Krievija ir okupants – pasaules okupants! Kur krievu zābaks

un, kā redzat, viņi nemirst badā. Tikai te, Moldovā, jūsu netīrais zābaks uzkāpa uz mūsu zemes un aizmirsta aiziet. Lūk, ko jums saku, nelaimīgie!

Un kaut kāda puņķu tapa man te sāks kaut ko mācīt?!... Nu, ko tu zviedz?! Es personiski tevi ar pliku

“Es personiski tevi ar pliku čemodānu nosēdināšu stacijā un nosūtīšu uz Krieviju.”

uz cita zemes uzkāpj, viņš aizmirst no turienes aiziet. Ir tādas valstis kā Igaunija, Gruzija, Latvija, Lietuva, kas dzen ārā okupantus,

čemodānu nosēdināšu stacijā un nosūtīšu uz Krieviju. Ar nemazgātiem autiem – ar kādiem tu atnāci uz šejieni, ar tādiem tu arī

aiziesi no šejienes! Visādi smurguļi man te norādīs, ko darīt, un muldēs, ka Belci ir krievu pilsēta?! Jūs to rakstāt pat uz visādiem

draņķiem. Uz daudziem žogiem ir jūsu uzraksti, ka Belci ir krievu pilsēta...

Turpinājums 2. lpp.

* * *

Tie nemūžam
Viens otru nesapratīs –
Bagātnieks
Un latvisks latvietis.
Man uzņirgā,
Ka karogu ceļot
Pie bēdīgas mājas.

Es karogu ceļu pie sirds.
Jūs – pie savām bezsejainām
Mordām un mums
Nozagtajām pilīm.

Jūlijs Trops

LATVIJAI IR JĀMĀCĀS NO RIETUMUKRAINAS

Andris Petrovs

Žurnālists

Ļvivā (Ļviva ir pilsēta Ukrainas rietumos, kuru krievi sauc par Ļvovu. – A.P.) tā saucamās Uzvaras dienas laikā vietējā vara bija aizliegusi izmantot sarkanos karogus un svas-tiku. Ukraini, kuriem rūp sava valsts, ir publiskojuši video, kurā redzams, kā 9. maijā tiek sadedzināts PSRS karogs.

Uzreiz divi Rietumu-krainas reģioni – Ļvivas un Ivano-Frankovskas apgabali 9. maiju ir izsludinājuši par sēru dienu. Šajā dienā ir noteikts aizliegums rīkot jebkādas sarīkojumus, kā arī izmantot padomju simboliku, ieskaitot sarkano karogu un okupantu ordeņus.

Ļvivas pilsētas padomes deputāts Ļubomīrs Meļņičuks, kurš ir šī vēsturiskā lēmuma iniciators, skaidro, ka 9. maijā sarkanā karoga – komunistiskā terora simbola – plivināšana ir tikai un vienīgi provokā-

cija: “Izpildvarai mēs pieprasām nepieļaut komunisma slavināšanu Ļvivā. Pilsētas iedzīvotājus mēs aicinām šajā dienā pavadīt lūgšanās par ukrainiem, kuri ir krituši Otrajā pasaules karā, un totalitāro režīmu upuriem.”

Protams, rodas jautājums: kas Latvijas varasvīriem traucē pieņemt līdzvērtīgu lēmumu? Tās ir īpašības, kas “tautas kalpiem” tagad tiek celtas godā, un tās ir: kalpošana naudas dievam un savas tautas nīšana. Ja jau esam Eiropā, tad mums jārikojas tā kā Eiropā, kur “Otrā pasaules kara beigšanās” (Vācijas kapitulācija) tiek pieminēta 8. maijā. Savukārt 9. maija atzīmēšana Latvijā nozīmē okupācijas, latviešu tautas slepkavu un bandītisma visplašākajā nozīmē slavināšanu. Tieši 8. maijā ir jānoliek ziedi Brāļu kapos, pieminot Otrajā pasaules karā bojāgājušos. Savukārt, ja Krievijas vai kādas citas postpadomju valsts vēstnieks 9. maijā noliek vainagu pie Okupantu piemiņekļa, tad viņš būtu nekāvējoties jāizraida no valsts un jāieraksta Latvijai bistamo cilvēku sarakstā.

Diemžēl mūsu glēvē *bezmugurkaula glumekļū*

valdība un Saeima pirms šī gada 9. maija pat nespēja pieņemt likumu par okupantu simbolikas aizliegšanu. Absurds ir tas, ka šāda likuma nav jau trešajā desmitgadē kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas.

“KUR KRIEVU ZĀBAKS UZKĀPJ, VIŅŠ AIZMIRST AIZIET..”

Turpinājums no 1. lpp.

Belci ir cūciņa pilsēta, kuru ir iekarojuši krievi ar taisnību un netaisnību, un ir aizmirsuši no šejienes aiziet. Lūk, kas jūs esat! Šeit mētajās jūsu nemazgātās bikses. Kad jūs attapsieties, ka jums te viss ir beidzies, mēs jūs izdzīsim uz visiem laikiem. Lūk, tā, *Pupsik!* Sapratī vai nesa-pratī? Izdzīsim tos, kas te atnāca un aizmīrsa aiziet! Sapratāt? Jūs šo pilsētu piemēslōjāt un pārvērtāt par cūkkūti.

savus noteikumus, piesedzoties ar likumu, kas jūs vēl aizstāv. Tiks izdots likums par jūsu padzišanu – padzīsim, un viss!

Belci ir okupantu pilsēta... Iemācīšu jūs, kā mīlēt Dzimteni. [...] Ko, nepatīk, ka acis saka taisnību? Lūk, tava Dzimtene – sestā daļa no planētas. Lūk, tava Dzimtene – mīli tu viņu? Mīli manu Dzimteni vai savu isto? Kas ir tava istā Dzimtene? – Krievu! Dodieties tad, lai velns jūs pa-

Varbūt savu 66 gadu dēļ es nespēšu jūs visus izdzīt no šejienes, bet aiz manis nāks citas paaudzes, kas ar jums tiks galā.”

Tādēļ klausieties un ie-gaumējiet, es ar abām rokām balsošu par to, lai tos, kuriem ir 36 kavējumi, izdzītu no mācību iestādes. Un *Pupsiku* arī! Atradušies te saimnieki! Jūs esat palikuši tikai par izsmieklu. Tikai zviegt jūs protat – to visi zina. [...]

Un pārstāji zviegt savus idiotiskus smieklus, kustoņi! Uzbarojuši purnus moldāvu zemē! Paskatieties, kādi pašapmierināti kustoņi! [...] Aizver savu muti un sēdi, kā pieklājas. Vispirms tos izdzīsim, kuri uz vienu stundu nāk, uz otru ne. [...] Un lai te nestaigā jūsu vecmāmiņas, *matuškas*, ar kruķiem, ar kupriem! [...] Nabaga moldāvi klusē, bet krievvalodīgie staigā un diedelē, visu savu varzu velk aiz sevis. Nekas, mēs jūs iemācīsim – jūsu vecmāmiņas un vec-tētiņus nomierināsim un aizsūtīsim, kur jums pie-nākas būt. [...]

Nu, ko tu zviedz, kus-toni, izņemot zviegšanu, neko citu tu nemāki un vēl taisīt nelietības pilsētā – *Belci ir krievu pilsēta...* Es tev parādīšu! [...] Satiksimies kaut kur pa ceļam kāda *Belci ir krievu pilsēta!* Sapratī? Kur jūs ejat, tur visu piemēslōjat. [...] Jūs esat okupanti, draņķa lielkrievi! Diktējat it visur

rauj, uz turieni! Domā, ka krievu Dzimtene ir tikai Maskava un Ļeņingrada? Visas aulas Sibīrijā tev būs jāpiepilda. Barosi oduš ar savu trekno gaļu! Re, kāds uzpampis, rozīgs purns! Domā, ka tevi gaida tur Maskavas un Ļeņingradas labumi? Raksi zemi, kamēr klūsi stiprāks, un staigāsi *kerzas zābakos, puķaīkā* un ausainē. [...]

Labi, kādreiz pasmiesimies, kad es jūs pavadišu... Un tu ņaudēsi: *jā, būtu bijis labi vēl padzīvot Moldovā...* Dzīvoši Moldovā, ja es tev te došu patvērumu. Nelikumīgi jums te ir iedotas tiesības, bet zināt tikai izsmiet... Iedosim mēs jums tiesības! Saprotiet, ka jūs šeit *pūšat pēdējo dvašu*. Ziniet, kā ir agonijā kratīties, kad cilvēks nezina, kas notiks... Lūk, ko jums ir jāapspriež mājās ar saviem vecākiem, kas jūs ir samācījuši. Nododiet no manis to saviem vecākiem, lai neuztraucas, ka viņi un jūs, kuri neatzīstat šo Republiku, jūs jau atrodaties *agonijā – pirmsnāves. Turieties manas meitiņas, mani dēliņi Moldovā – šeit ir labi!*... Izdzīsim mēs jūs visus no šejienes. Viss! Tas ir mans kredo, un tādu kā es ir miljoni. Jau pacietība ir sašķīdusi no jūsu nekau-nības, kurai nav robežas. Jūs raugāties ar tādiem

stulbiem skatieniem – *ko jūs mums izdarīsīt?* Izdarīsim, izdarīsim, esiet pārliecināti par to! Ja nees, tad mazliet jaunāki par mani. Varbūt savu 66 gadu dēļ es nespēšu jūs visus izdzīt no šejienes, bet aiz manis nāks citas paaudzes, kas ar jums tiks galā. Jā, taisnība acis duras, zinu to, bet jums nav vairs kur sprukt – šī ir *agonija*, jūsu *pēdējie elpas vilcieni*. Kāds nezina, kas ir *agonija*? Saku, ka pēdējais pirmsnāves trīceklis – tā ir *agonija*. Tas ir kopīgs vārds – moldāvu, krievu, turku, kādā valodā vien gribat. *Agonija* ir *agonija*!

Jājautā, ko jūs vēl zināt, izņemot tādas nievājošus vārdus, kas visu Eiropu ir apkaunojuši? Visa Zeme lamājas krieviski. Lūk, ko esat ienesuši pasaules kultūrā! *Mātes lamuvārdus* – un viss! Lūk, ar ko jūs esat slaveni! Gan poļi, gan turki, gan angļi jau krieviski

ko jūs barot. Vecīte saņem 600 lejas, bet jūs baro ar 200 leju stipendiju, dažam pat dod 300 lejas. Salīdziniet ar tām nabadzīgām vecītēm, kuras visu savu mūžu rāvušās melnās miesās! Nu, ko tu ņirdz?!

Klausieties! Visa dzīve ir jūsu rokās, jūsu dzīves labklājība. Lai šī moldāvu tauta jūs paciestu, mainiet savu attieksmi – sapratāt?

“DDD” redakcijas komentārs

Pēc video publicēšanas krievvalodīgo vidē, protams, izcēlās kņada. Viktoram Kravčenko bija jāaiziet no darba – viņš devās pensijā. Paskaidrojumā skolotājs atvainojās par nesavaldību un norādīja, ka skolēni viņu ir izprovocējuši, tomēr uzsvēra arī to, ka **viņa runā ir izpaukušās visas tautas emocijas**.

Kas ir tava istā Dzimtene? – Krievu! Dodieties tad, lai velns jūs parauj, uz turieni!”

lamājas ar *mātes lamuvārdiem* – lūk, ko ienesāt visā Zemes civilizācijā, nekā kulturāla, nekā cilvēciska. Tikai krievu zābakus, *puķaīkas*, ausaines – lūk, viss. Jūs nelīdzināties mazajām tautībām. Jā, Krievija ir dižena tauta, bet, paskatieties, kādā kultūrā tā ir iedzīvojusies! [...]

Mēs te kopā visu pārrunājam, un pieņemiet to kā mūsu kopējo sarunu. Redzu, ka daļa to cilvēciski saprot, bet daļa kā blusas miesā šeit ir iedzīvojušies savā pašapmierinātībā. Lūk, ar viņiem mēs, pirmkārt, tiksim galā. Bet tie, kuri situāciju saprot, – tos mēs mazliet vēl pacietīsim. Bet tos – ar tiem pašapmierinātajiem rozā ģimļiem – patrieksim. Un, pirmkārt, raugoties pēc jūsu apmeklējuma un jūsu uzvedības stundās... Un rīkosimies saskaņā ar likumu. Virzīsimies uz to, lai jūs no šejienes izdzītu, ņemot vērā Moldovas Republikas budžetu. Notiek pasaules krīze, bet Moldova vispār ir dziļā krīzē, un nav ar

Taču ar to nebeidzās – Belcu pilsētu apsēdušie okupanti panāca krimināllietas ierosināšanu pret skolotāju par nacionālā naida kurināšanu. Labi, ka veselais saprāts uzvarēja, un šogad aprīlī prokuratūra šo krimināllietu izbeidza.

Nepatika pret nekau-nīgajiem okupantiem un kolonistiem pieaug visās Krievijas kolonizētajās zemēs, un Moldovas skolotāja neliekuļotā runa ģeogrāfijas stundā bija īsts sirds klieziens, godīgs protests pret viņu klātbūtni.

Šeit nav runas par krievu tautu, šeit nav runas arī par krievu tautības likumīgajiem Moldovas vai Latvijas pavalstniekiem. Šis ir protests pret krievvalodīgām atbīrām, kas okupācijas laikā nelikumīgi kolonizēja gan Moldovu, gan Ļviju, gan citas zemes un vēl joprojām terorizē okupētās tautas. Tiem, kuri okupētājā teritorijā okupācijas laikā ir ieradušies no okupētājvalsts, ir jāatstāj šī zeme, līdz ņemot savus sadzimušos pēcnācējus!

VĒSTULE

“INTERNACIONĀLAIS PIENĀKUMS”

Okupācijas “varasvīriem” vienmēr ir bijusi labi izstrādāta propaganda: jūs taču cināties par labāku un laimīgāku dzīvi – krievu armijā pret fašismu, vācu armijā par brīvu Latviju... bet pēckara gados ir “jāapspiež dumpis”... Ungārijā, Čehoslovākijā... Pēc tam Afganistānā... Un mūsu puīši “kārtējā lielgabalu gaļa”. Šeit gan tika likti lietā skanīgi vārdi “Internacionālais pienākums”, kura vārdā netrūka kritušu, sakropļoto...

Bet kā tad ir tagad? Pareizi, nav vairs obligātā karadienesta, bet ir algotņu karavīri. Kur viņi cīnās? Vai atkal ir “Internacionālais pienākums”?

Aizstāvēt Dzimteni, manuprāt, ir katra cilvēka svēts pienākums, bet mēs cīnāmies svešās frontēs...

Ivars Silazieds

LATVIJAS LIKTENĪ NESENĀ PAGĀTNĒ UN ŠODIEN

Vilnis V. Šveics

Laikraksts "Atmoda",
17.04.1990.

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

ČĒRČILS UN STAĻINS SADALA AUSTRUM- EIROPU

Savā Maskavas apciemojumā 1944. gada 9. oktobrī slavenais britu demokrātijas un tiesību aizstāvis Čērčils vienojās ar Staļinu sadalīt Austrumeiropu iespaidu sfērās. Par to viņš raksta savos memuāros (The Second World War (1953), VI, 227-228.lpp.):

"Es teicu: Krievijai būs deviņdesmit procentu virsvaras (predominance) Rumānijā, mums deviņdesmit procenti Grieķijā; dalisimies 50 : 50 Jugoslāvijā."

Tad Čērčils vēl lika priekšā katrai pusei 50% Ungārijā un atdeva Staļinam Bulgāriju.

Viņš turpinā: "Tas viss bija nokārtots ne ilgāk, kā paiet to uzrakstīt."

Beidzot es teicu: "Vai to nevarētu uzskatīt par cinisku ricību, ja izrādītos, ka mēs esam nokārtojuši (disposed of) šādā paviršā veidā (offhand manner) jautājumus, kas ir tik liktenīgi miljoniem cilvēku? Sadedzināsim šo papīru." "Nē, paturiet to," teica Staļins.

Čērčils prata atrast trāpīgus vārdus.

Tikai 17 mēnešus vēlāk viņš rūgti sūdzējās, ka "komunistu partijas mēģināja sagrābt totālu varu visā Viduseiropā un Austrumeiropā". Bet tad jau bija par vēlu kaut ko labot, tad Anglijā jau bija karā uzvarējusi.

RŪZVELTS PIEDĀVĀ STAĻINAM SADALĪT PASAULI

Ļoti slepeno vēstuli uz Maskavu aizveda divi Jaunās Izraēlas Nacionālās padomes (National Council of Young Israel) pārstāvji – Mr.Zabruskis un Mr.Veiss, kuru misija bija pārliecināt Padomju atbalstīt Izraēlas valsts radīšanu. Rūzvelta rekomendācijas vēstulē "mūsu kopējam draugam Staļinam" prezidents, starp citu, raksta:

"Savienotās Valstis un Lielbritānija ir nolēmušas – bez jebkādam morāliskām rezervācijām – dot PSRS absolūtu balsu vienlīdzību pēckara Pasaules organizācijā... un arī Eiropas

padomes un Āzijas Padomes vadībā. Tādā veidā būs attaisnota (justified) PSRS interkontinentāla ekspansija. Mēs pieņemam (padomju) prasības attiecībā uz Somiju un Baltijas valstīm. ...Staļinam paliks plašas ekspansijas iespējas (field of expansion) mazajās Austrumeiropas zemēs." (Le Figaro, 07.02.1951.) [..]

RŪZVELTA PĒCKARA PLĀNI; KARDINĀLA SPELMANA MEMORANDS

Vēlākais Ņujorkas kardināls F. Spellmans (Spellman) toreiz bija arhibīskaps un kara laikā apceļoja pasauli kā prezidenta Rūzvelta personīgais pārstāvis politiskiem uzdevumiem. 1943. gada 3. septembrī prezidents viņu pieņēma privātā audiencē Baltajā namā Vašingtonā un izklāstīja izpalīdzīgajam prelātam savus plānus par pēckara pasauli. Tie ir dokumentēti paša Spelmana memorandā:

"Ir sagatavoti plāni par vienošanos starp Četriem Lielajiem (ASV, PSRS, Lielbritāniju un Ķīnu). Tā pasauli sadalīs iespaidu sfērās... Var pieņemt, ka Krievija valdīs (predominate) Eiropā... Staļins noteikti saņems Somiju, Baltijas valstis, Polijas austrumdaļu, Besarābiju... Ir dabīgi, ka Eiropas valstīm būs jācieš milzu pārmaiņas, lai tās pielāgotos Krievijai, bet viņš cer, ka pēc desmit vai divdesmit gadiem Eiropas ietekme varētu krievus padarīt mazāk barbariskus (less barbarian). ... Eiropas tautām gluži vienkārši būs jāpācieš krievu dominācija, cerot, ka 10 vai 20 gadu laikā tas iemācīsies sadzīvot ar krieviem."

Atklāti runājot: Rūzveltam nav gluži nekādu iebildumu pret kādiem gadu desmitiem barbarisma Eiropā, ja tas ļauj viņam īstenot savas ambīcijas." (R.I.Gannon, Cardinal Spellman Story (1962), 222.-223. lpp.).

NĀVESSODS BALTIJAI: TEHERĀNAS KONFERENCE 1943. GADA 1. DECEMBRĪ

Vēsturiskā konference notika okupētās Irānas galvaspilsētā 1943. gada beigās. Rūzvelts tur visu laiku dzīvoja padomju sūtniecībā kopā ar Staļinu. Čērčilu daudz neievēroja. Klātesošais Herimens (273/4.lpp.) apraksta *Trīs Lielajiem* raksturīgu notikumu:

Vācu izcelsmes amerikāņu karikatūrista Paula Plaškes (Paul Plashke) karikatūra, kas 1945. gada sākuma, neilgi pēc Jaltas konferences, tika publicēta laikrakstā "Chicago Tribune", attēlojot, kā Staļins spēlē pokeri ar Čērčilu un Rūzveltu. Staļins saviem spēles biedriem saka: "Atvainojiet, es aizsniegos."

"Kādā kopsēdē Staļins ierosināja kara beigās "fiziski likvidēt" vismaz 50 000 vācu virsnieku. Čērčilu šis priekšlikums šausmināja. "Britu parlaments un tauta nekad necietīs masu eksekūcijas," viņš skaļi protestēja. "Pat, ja kara kaislību iespaidā tās varētu sākt, tie asi vērstos pret atbildīgajiem pēc tam, kad būtu notikušas pirmās slepkavošanas. ..." Tajā brīdī Rūzvelts iejaucās, sakot, ka viņš atbalsta nevis 50 000, bet tikai 45 000 vāciešu nošaušanu. (Čērčilu) tas neuzjautrināja."

ASV Ārlietu ministrijas publicētie materiāli pierāda, ka nāves spriedumu Igaunijai, Latvijai un Lietuvai savā starpā apstiprināja Rūzvelts ar Staļinu. Par to, ka abi bija vienās domās, prezidents jau pēc pieciem mēnešiem ar Zabruska vēstuli bija attiecīgi informējis savu draugu un sabiedroto Kremli.

Baltijas tautām liktenīgā Rūzvelta-Staļina apspriedē Padomju sūtniecībā Teherānā sākās 1943. gada 1. decembrī plkst. 15.20 pēc vietējā laika. (Seko tiešs citāts no ASV valdības Valsts departamenta (Ārlietu ministrijas) oficiālās publikācijas (Foreign Relations of the United States. The Conferences of Cairo and Teheran, 1943. 594.-596.lpp.):

"Prezidents teica (Staļinam), ka viņš gribot pārrunāt kādu lietu isi un atklāti. ...Viņš teica, ka (ASV) ir vēlēšanās 1944. gadā... Viņš piemetināja, ka Sa-

vienotajās Valstīs esot no 6 līdz 7 miljoni poļu izcelsmes amerikāņu, un viņš kā praktisks cilvēks negribot pazaudēt to balsis. Viņš teica, ka viņš pats piekritot Staļina uzskatiem par Poliju. ...Viņš tomēr cerot, ka Maršals saprātīšot, ka augstāk minēto politisko apsvērumu dēļ viņš nevarot (oficiāli) piedalīties nekādā šī jautājuma izšķiršanā ne šeit, Teherānā, ne arī nākošajā ziemā, un ka viņš pašreiz nevarētu publiski piedalīties nekādā sadalīšanā (arrangement). Maršals Staļins atbildēja, ka tagad, pēc prezidenta paskaidrojumiem, viņš stāvokli saprotot.

Prezidents tālāk teica, ka Savienotajās Valstīs esot arī zināms skaits lietuviešu, latviešu un igauņu izcelsmes ļaužu... Viņš teica, ka viņš pilnīgi saprotot (fully realized), ka trīs Baltijas Republikas esot pagātnē un atkal pēdējā laikā bijušas Krievijas sastāvdaļa (part of Russia), un jokojoši piemetināja, ka Padomju armija atkal okupēs šos apgabalus (areas), viņš nedomājot par to (on this point) karot ar Padomju Savienību. Viņš personīgi esot pārliecināts, ka nobalsošanas gadījumā (minēto zemju) ļaudis nobalsotu par pievienošanu Padomju Savienībai. Prezidents (piebilda), ka, taisnību sakot, sabiedrība (Savienotajās Valstīs) to nezinot un nesaprotot. ..."

Turpinājums 8. lpp.

VĒSTULES

CETURTĀ ATMODA BŪS!

*"Projām jāiet, projām jāiet" ...
Viņi nevar šeit palikt!
Okupanti, okupanti,
Jūs nevarat šeit palikt!"*

Hitlera sabiedrotie – Staļina sarkanie fašisti – sevi mēdz dēvēt par "antifašistiem". Šī ačgārnība man atgādina krievu anekdoti: zaglis bēg un kliež – ķeriet zagli!

Latviešu kangari izliekas nesaprotam, ka tad, ja tiks iznīdēta latviešu valoda, nebūs arī Latvijas, bet būs Krievijas guberņa. Okupanti un kolonisti savus centienus iznīdēt latviešu valodu atklāti nodemonstrēja jau 2012. gada 18. februāra referendumā. 273 347 nobalsoja par krievu valodu kā valsts valodu Latvijā! Tie tomēr nav tikai daži desmiti vai pat simti, bet simtu tūkstoši! Viņi visi ir likumīgi jāizraida no Latvijas. Nav cita varianta.

Jājautā, vai uz Latviju neattiecas starptautiskās (1949. gada Ženēvas konvencija, 49.p.) tiesības?

Piecas dienas pirms referenduma (13.02.2012.) Latvijas prezidents (!) Andris Bērziņš, mācītājs Juris Rubenis, politiķis Ilmārs Latkovskis nāca klajā ar "Labas gribas manifestu" (to pareizāk būtu dēvēt par okupantu gribas manifestu), lai it kā nomierinātu satrauktos latviešus, kad viņi būs atjēgušies no tā, kāds Latvijas neatkarībai naidīgs briesmu darbs tiek pastrādāts.

Šo manifestu lasot, nāk atmiņā fabula "Par vilku un aītām": *Vilks sapulcē aitas un aitus un paziņo, ka turpmāk visi dzīvos mierā un satīcībā – vilki būs draudzīgi, un no viņiem baidīties nevajadzēs: "Vilka runai ir svars. Jā, tas ir tiesa: mēs būsīm viens gars un viena miesa! Un ēd vienu aitiņu brokastā..."*

Latvijai tālā Vidusāzijas tauta tadziki ir apjēguši sarkano fašistu vilka dabu un atšifrējuši viņu centienus iznīdēt tadziku valodu, tāpēc aizliedza Tadzikistānas iestādēs lietot krievu valodu.

Mīlie latvieši! Sargāsim Latviju – mazo "zirniņu" uz pasaules kartes!

Ceturtdā Atmoda būs!

Ar cieņu,
Antonija Ausmane
pensionāre

LATVIJĀ IEPLŪST DAUDZ ĀRZEMNIEKU

Angļu interneta vietnēs ik dienas ir daudz ziņu par Latviju, sevišķi no BNN (*Baltic News Network*).

29. aprīlī bija publicēts raksts, ka ārzemnieki Latvijā ir ieguldījuši 525 933 000 eiro par atļauju uzturēties Latvijā. Tātad Saeimas tukšajā silē līdz aprīļa vidum jau ir iekļuvuši vairāk nekā 525 miljoni eiro, lai varas vīri vēl ilgāk spētu noturēties pie brotavas, bet par Latvijas nākotni tie maz domā – pēc viņiem kaut vai ūdens plūdi...

Jauni pavasara plūdi Latvijā vairs gan nebūs, bet tā var kļūt par vienu no svešākām pasaules valstīm ar mazu skaitu latviešu. Paredzams ir liels ārzemnieku maišījums. Daudzi jau ir pieprasījuši uzturēšanās tiesības Latvijā un tās ieguvuši: 4385 krievi, bet bez krieviem, sākot ar 2010. gada aprīli, 6026 cilvēki no vairāk nekā 30 valstīm ir saņēmuši 5 gadu uzturēšanās atļaujas. Viņi ir nopirkuši īpašumus Rīgā (116) vai Rīgas rajonā. Populārās vietas ir arī Jūrmalā un Mārupē (10), Garkalnē (7), Saulkrastos (7), Cēsīs (5) un Ozolniekos (5). Iebraucēji nāk no Dominikas Republikas, Filipīnām, Vjetnamas, USA, Ķīnas, Libānas, Ēģiptes, Šrilankas, Austrālijas, Korejas...

Latvija pārdod ārzemniekiem arī savu zemi un mežus, tādēļ savu valsti latvieši vairs nepārvalda, un kādreiz šo asinīm un sviedriem slacīto zemi iegūst svešzemju īpašnieki par sviestmaizēm.

Latvijā ir izpārdots tūkstošiem hektāru aramzemes un mežu. Dažos pagastos, kā Pilskalnes pagastā, simprocentīgi mežu platības jau ir skandināvu rokās. Auces lauku teritorijā – 98%, Ozolnieku pagastā – 89%, bet ap Siguldu – 99,6% jeb 657 ha meža.

Zviedru firma "Bergvik Skog AB" ir lielākā mežu īpašniece Latvijā. Piecu gadu laikā tā ir ieguldījusi 100 miljonu latu Latvijā, nopērkot 103 000 ha zemes, to skaitā 60 000 ha mežu. Zemes cena bijusi 1500–2000 latu par ha (2008. gadā). Tagad tās cena ir 800 latu par ha. Šobrīd firma koncentrējas, lai uzipirktu zemi mazos zemes gabalos – no 10 līdz 30 ha lielos īpašumos, kurus droši vien pārdod latviešu aizbraucēji.

Lietuvieši savu zemi nepārdod ārzemniekiem – viņiem ir lieltirgus ķēdes: "Maxima" un "Iki", bet Norvēģijai – "Rimi" un "Supernetto". Latvijas uzņēmējiem pašiem ir divi lieltirgi: "Elvi" un "Top".

Latvija ir kāra uz investīcijām, bet investīcijas jau netiek dotas par zilām acīm – kaut kas ir jādod pretī.

J.Rolavs
Anglijā

Pieredzējis bankieris: “PAR LATU, PRET EIRO!”

Turpinājums no 1. lpp.

Inesis Feiferis: Pirmajā brīdī, bez šaubām, Latvijā ieplūdis nauda, jo eiro ieviešana investoriem ir zināma riska noņemšana, viņi varēs būt droši, ka paši uz savu galvu mēs neko nevarēsim mainīt, ka visu noteiks centrs – Eiropas Centrālā banka. Eiro investoriem garantēs, ka mēs te **patstāvīgi** nevaram neko mainīt, piemēram, devalvēt latu, kas mums varbūt ar patstāvīgu ekonomisko politiku tik tiešām būtu nepieciešams.

DDD: Mēs jau arī tagad neko nedarām...

I.F.: Tas ir jautājums, cik lielā mērā mēs tomēr gribam veidot savu valsti atbilstoši savas tautas garīgajām saknēm, izprotot, kas mēs esam, no kurienes nākam, uz kuriem ejam. Mēs tomēr neesam kosmopolīti. Es domāju, ka faktam, ka esam dzimuši un uzauguši šajā valstī, ir kāda dziļāka jēga un nozīme. Katrai tautai visā pasaules mozaikā ir kāda jēga.

Diemžēl šobrīd redzu, ka valsts vadītāji – lielās politikas pārzinātāji – neizrāda nekādu vēlēšanos atklāti runāt par tēmām, kas saistītas ar eiro.

Runājot par pievienošanas eiro, tas visticamāk arī notiks. Diez vai kāds mums ļaus rīkot referendumu, jo Dombrovskis vienā no intervijām skaidroja: *nu, jā, ja būs referendums, tad jau skaidrs, ka tas būs negatīvs, un nevarēsim pievienoties eiro, tāpēc no kavēsim šo brīnišķīgo, labo momentu...*

DDD: Dombrovskis ar savu eiro ieviešanu eksaltēto komandu nenogurstoši skandina, ka pēc eiro ieviešanas mums būšot vienkāršāk tirgoties, ekonomika attīstīsies.

I.F.: Arī šobrīd, atrodoties Eiropas Savienībā, es neredzu principiālas problēmas, kāpēc mums kā Eiropas Savienības valstij būtu sarežģīti tirgoties, it īpaši ņemot vērā, ka mūsu lats ar cietu kursu jau ir piesiets pie eiro. Starp citu, mēs taču ļoti labi tirgojamies ar Krieviju, ar Ameriku, ar Ķīnu, ar arābu valstīm – ar ko tik ne.

EIRO IEVIEŠANA – TĀ IR PAŠIZNĪCINĀŠANĀS

Inesis Feiferis: Es vairāk šeit saskatu ko citu. Ja mēs esam gatavi atteikties no lielas daļas savas suverenitātes, tad saprotu, kāpēc ir nepieciešams eiro. Bet, ja gribam saglabāt Latviju kā **savu** nacionālo valsti, kas tomēr ir atšķirīga, piemēram, no Igaunijas, no Lietuvas, ne-

maz nerunājot par Vāciju, Franciju, Itāliju utt. – ja mēs esam gatavi attiekties no savas kultūras un gala rezultātā tapt par valsti bez savas nacionālās sejas, tad tas, maigi izsakoties, ir skumjš scenārijs. Manā izpratnē tā ir pašiznīcināšanās.

DDD: Kam ir izdevīga šī eiro zona? Kāpēc mums būtu jācenšas izpildīt kaut kādi Māstrihtas kritēriji, ja, piemēram, Vācija un citas eiro zonas valstis pašas tos izpilda negribīgi vai pat vispār neizpilda?

I.F.: Domāju, ka tā ir ļoti būtiska detaļa. Savulaik Eiropas Savienības ietvaros bija diezgan liela diskusija par to, ka Vācija nepilda Māstrihtas noteikumus, jo tās budžeta deficīts pārsniedza trīs procentus. Eiropas Komisijas komisāri ilgi un dikti spriedelēja par to, ka Vāciju vajadzētu sodīt. Taču viss kaut kā pazuda un noklusa. Vācija pateica: *mēs esam lielākie maksātāji Eiropas kopējā budžetā, tādēļ pat nedomā-*

nos runā ne jau kaut kādi uz ielas blāustīgie panki. Par to, ka eiro modelis ir lemts sabrukumam, runā nopietni, zinoši cilvēki. Ja man Vācijas Bundesbankas vadītājs pasaka: *ziniet, tu vāko gadu laikā eiro zona var sabrukt...* tad man ir jāsāk domāt. Protams, viņš pēc tam piebilda, ka tā sabruks, ja netiks veiktas nepieciešamās strukturālās reformas, ar to domājot darba ražīguma celšanu un daudzas citas lietas.

Ļoti daudzu valstu, piemēram, Čehijas, Polijas, Zviedrijas, Anglijas vadītāji izsaka šaubas par šī eiro modeļa spēku un nepieciešamību to attīstīt. Viņi, atšķirībā no mūsu valsts vadītājiem, rosina savas tautas izteikties, atbalstot vēlni rīkot referendumu par pievienošanas eiro zonu.

KĀPĒC KLUSĒ PAR PATIESAJIEM EIRO RISKIEM?

DDD: Droši vien būtu lieki jautāt, kā jūs balsotu, ja Latvijas valdība tomēr nolemtu rīkoties demokrātiski un ļautu savai tautai paust gribu referendumā?

Inesis Feiferis: Es nevaru atrast nevienu argumentu, kas man liktu balsot par lata apmaiņu pret eiro.

Saprotu, ka mēs visi esam savstarpēji saistīti, integrēti starptautiskajā tirgū – tas viss pats par sevi ir saprotams. Mēs neesam nekādi separāti, atsevišķa saliņa, kas ne ar vienu netirgojas un nesadarbojas, taču – kā gan pievienošanās eiro zonai mums, Latvijai, palīdzēs?

Eiro atbalstītāji apgalvo, ka būs mazāk jāmaksā par valsts ārējā parāda apkalpošanu. Daudzo parāda at-

pievienoties eiro? Domāju, ka tas drīzāk ir tādēļ, ka esam vairāk vai mazāk sakārtojuši savus parādus. Tā jau pati par sevi ir pozitīva lieta. Tiem, kas ir valsts vadībā, kas veido politiku, ar to nav nekāda sakara. Valdībai Latvijas tautas priekšā ir pazemīgi jāklānās, jo tā tik pacietīgi un mierīgi iznesusi visu smagumu uz saviem pleciem. Es pat teiktu, ka tautas izturībā, pacietībā ir kaut kas mistisks, jo daudzās citās valstīs notiek sprādzieni – cilvēki dara visu iespējamo, lai nepieļautu pasākumus, kas ierobežo budžeta tēriņus un cilvēkus izmet uz ielām, padara par bezdarbniekiem utt.

Par to, ka eiro projekts ir apdraudēts, liecina arī eiro skeptisko partiju uzvaras gājieni daudzās vietās. Negribu teikt, ka tās šobrīd ir jau pirmajās pozīcijās, bet dažās valstīs aizvien vairāk cilvēku par tām balso. To pierāda nesenās municipālās vēlēšanās Anglijā, arī šobrīd jaunizveidotā partija Vācijas iekšienē jau ir sasniegusi labus rezultātus. Līdzīgas situācijas ir arī Austrijā un Zviedrijā. Manuprāt, tas tomēr par kaut ko liecina. Vai tiešām mūsu valsts vadītāji to nevarētu paskaidrot arī mums, vienkāršiem cilvēkiem, kas varbūt nepārzinām šo “augsto politiku”?

Diemžēl šobrīd redzu, ka valsts vadītāji – lielās politikas pārzinātāji – neizrāda nekādu vēlēšanos atklāti runāt par tēmām, kas saistītas ar eiro. Jā, Latvijas Banka regulāri publicē dažādus materiālus, kuros mēģina parādīt, kas ir pozitīvi, kas negatīvi, bet, ņemot vērā, ka Latvijas Bankas sagatavotā informācija ne vienu vien reizi ir bijusi maldinoša un pasniegta vienvirziena skatījumā,

Bet, ja runājam par spēju pārvaldīt savu valsti un attīstīt saprātīgu, sabiedrības interesēm atbilstošu politiku – gan ekonomisko, gan kultūras, gan visādā ziņā arī citus aspektus apvienot, bez šaubām, mēs to varam.”

maksas gadu laikā mums būšot jāmaksā mazāk ne tikai par valūtu maiņu, bet samazināšoties arī procenti, par kādiem mēs varam aizņemties starptautiskos tirgos, lai, piemēram, pār-kreditētos utt., u.t.t. Teorētiski tas tā varētu būt, taču praktiski tas ir iespējams tikai un vienīgi ar nosacījumu, ka eiro zona stabilizē attīstās.

Varbūt, ka mums būs daudz vieglāk aizņemties, jo šobrīd likmes ir kritušas, bet, vai tas ir tāpēc, ka esam izteikuši savu gribu

neparādot negatīvās puses, rodas neuzticība tam, ko oficiālās amatpersonas runā.

Parasti bankā, analizējot kādu biznesa projektu un lemjot, vai to kreditēt vai nekreditēt, skatāmies abas puses – gan pozitīvo, gan iespējamās riskus. Lai pieņemtu lēmumu, nevar tikai visu runāt par pozitīvo, par iespējamo peļņu, ir jāizvērtē arī riski.

Valsts atteikšanās no nacionālās valūtas ir daudz nopietnāks lēmums par biznesa projekta kreditē-

šanu, bet neredzu, ka tiktu izvērtēti iespējamie riski. Tādēļ es vēlos sagaidīt no savas valsts valdības, ka tā man atklāti pateiktu, ka ir arī riski, un ar tiem ir jārēķinās. Šobrīd nav tādas pārliecības, ka ar mums runā atklāti. Bet, ja nerunā atklāti, tas rada aizdomas, vai viss patiešām ir tik labi, kā stāsta...

DDD: Manuprāt, viens no “argumentiem”, kādēļ mums esot jāpievienojas eiro zonai, ir tāds, ka mēs paši neesam spējīgi īstenot savu neatkarīgu monetāro politiku. Vai tiešām esam tik nevarīgi?

I.F.: Nē, es tam nevaru piekrist. Šajā ziņā man patīka, ka Dombrovskis Nr.2 (Vjačeslavs Dombrovskis, kurš tagad ir izglītības ministrs) vienā no savām intervijām pateica – mums ir vāja valsts. Es domāju, ka lielā mērā šos vārdus Dombrovskim ir jāvelta pašam sev, jo viņš pārstāv šo valsti kā oficiāla persona.

Bet, ja runājam par spēju pārvaldīt savu valsti un attīstīt saprātīgu, sabiedrības interesēm atbilstošu politiku – gan ekonomisko, gan kultūras, gan visādā ziņā arī citus aspektus apvienot, bez šaubām, mēs to varam. Man par to nav ne mazākas šaubas. Jautājums ir: kāpēc mēs to nedarām?...

DDD: Kā jūs vērtējat eiro atbalstītāju demagoģiskos izteikumus, ka tad, ja Latvija nepievienosies eiro zonai, mēs nonāksim Krievijas apskāvienos?

I.F.: Kad gājām uz balsošanu par iestāšanos Eiropas Savienībā...

DDD: Tad bija tanki...

I.F.: Jā, Zīles kungs jau skaidri teica, ka tad, ja nenobalsosim, būs tanki...

DDD: Vaira Vīķe-Freiberga arī teica, ka pie Latvijas robežas jau stāvēt krievu armija.

I.F.: Pleskavas divīzija tur asina duncus...

DDD: Pucē zābakus un tūlīt iebruks Latvijā.

I.F.: Tā ir tik prasta politika vai propaganda, ja tā drīkst teikt, kas varbūt nostrādā uz vecākiem cilvēkiem, kuri ir piedzīvojuši karu, un tamlīdzīgi. Arī mana netaisnība mamma reiz teica: *visu ko, tikai ne karu!* Un šādā veidā ļoti viegli cilvēkus var ietekmēt, pasakot, viss būs mierīgi, viss būs labi...

DDD: Bet, vai nevar sākt otrādi, ka pievienoša-

nās ļodzīgajai eiro zonai radīs patiešām iemeslu nemieriem?

I.F.: Domāju, ka tas šobrīd ir ļoti nobriedis jautājums. Tā ir problēma, par kuru ir satraukušies ne tikai Eiropas politiķi. Krīze vēl aizvien turpinās, un, kā liecina statistika, kopumā ņemot, situācija neuzlabojas. Ir iespējams, ka atsevišķās valstīs var sākties daudz lielāki nemieri, kā tas varbūt ir šobrīd, un politiķi ir par to uztraukušies. Ir izskanējuši pat šādi draudi: *“Ja eiro bruks, tad var sākties karš. Mēs tik daudz gadu esam dzīvojuši mierā, pateicoties Eiropas Savienības projektam, ka vērsties pret eiro ir neprāts.”*

ATTEIKŠANĀS NO LATA IR ATTEIKŠANĀS NO SUVERENITĀTES!

Inesis Feiferis: Es domāju, notiek ļoti rupja propaganda, centieni iebiedēt cilvēkus: ja mēs neapvienosimies zem eiro karoga, tad var draudēt karš... Mēs nedrīkstam pievienoties eiro zonai šādu draudu dēļ. Atteikšanās no lata taču ir atteikšanās no savas suverenitātes!

DDD: Līdzīgi kā militārā iekarojuma gadījumā.

I.F.: Šoreiz ir vēl sliktāk. Ja tevi iekaro, un tu zaudē suverenitāti, tad vismaz zini, ka esi darījis visu iespējamo, bet pārspēks ir pārspēks. Iekarojuma gadījumā tauta pēc kāda laika var celties un teikt: *pag, pag, tā neies cauri, mēs gribam savu suverenitāti, savas tiesības utt.* Bet, ja parakstīsimies par suverenitātes atdošanu bez jebkādas cīņas, tad, piedodiet, ir ļoti grūti saprast, kādā veidā var atgriezties pie savas patstāvīgās valsts, ja vispār kādreiz šāds jautājums vēl var rasties. Atceramies, ka Padomju Savienības Konstitūcijā bija paredzēta iespēja un mehānisms izstāties, bet...

DDD: Vai tad Eiropas Savienība nenosaka kārtību, kādā izstāties, kā atbrīvoties no eiro zonas?

I.F.: Nē, mehānisma nav.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

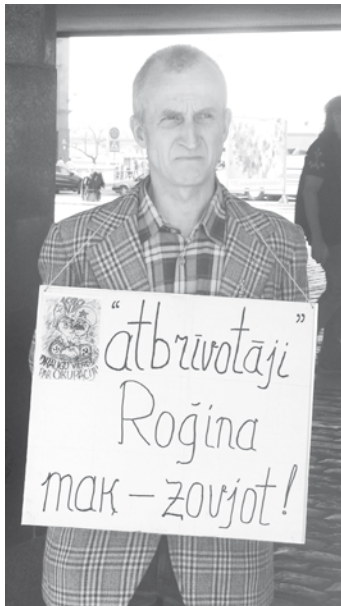
PIKETS PAR LATVIJAS DEOKUPĀCIJU

Kamēr okupanti un kolonisti bariem pulcējās pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa Pārdaugavā, lai padomju mūzikas pavadībā un ar grādīgu dzērienu glāzēm rokās svinētu Latvijas okupāciju, otrā Daugavas krastā pie Okupācijas muzeja ēkas sanāca nacionāli noskaņoti latvieši.

Valters Rudzītis bija aicinājis latviešus ar plakātiem rokās protestēt pret nelikvidētajām okupācijas sekām, pieprasot veikt deokupāciju un dekolonizāciju, atgādinot krievvalodīgajiem kolonistiem, ka Latvija nav viņu

mājas, ka viņus gaida Tēvzeme Krievija. Diemžēl pikets par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju nebija plaši apmeklēts. Jāpiekrit Līlijas Treices teiktajam TV3 ziņās: *“Interesanti ir tas, ka mūsu tauta, ja ir kaut kādi svētki vai futbols, tad ierodas, bet, ja vajag aizstāvēt savu Dzimteni, ļoti reti kāds atnāk.”*

Kaut skaitliski neliels, pikets tomēr pievērsa arī ārzemju tūristu, žurnālistu un pat dažu tā saucamās *tiesiskuma koalīcijas* partiju pārstāvju uzmanību.

“TAS JAUNAIS LAIKS, KAS ŠALKĀS TRĪS, TAS NENĀKS, JA ĻAUDIS TO NEVEDĪS!”

/Rainis/

VĒLREIZ PAR CETURTO ATMODU

Valters Rudzītis

Vaidavā

Atceroties Raini, bet izlasot laikrakstā “DDD” Dreimaņa k-ga pārdomas par Ceturto atmodu, nolēmu tomēr iebilst, manuprāt, “bez seguma” paustajai pārliecībai, ka to varētu panākt represētie.

Cilvēkam, kurš nepazīst šo organizāciju, tā arī būtu jādoma... Taču, esmu pārliecināts, kamēr tur valdīs tāds, manuprāt, “stagnāts” kā G.Resnā k-gs, represētie uz aktivitātēm netiks aicināti un būs paklausīgi varnešiem. Vēl cerēt uz pozitīvām pārmaiņām, ja atceraties, kā “dziedāja” G.Resnā k-gs, kad bija Saeimas deputāts. Vai esat redzējis šo personu kādreiz 16. marta pasākumos? Vai esat kaut kur dzirdējis viņa iebildumus par Rubika k-ga publiski paziņoto, ka represijas ir bijušas nepieciešamas?

Pat Resnā k-ga rakstā par 16. martu, kas publicēts “LA”, pietrūkst vārda “DEOKUPĀCIJA”. Tādēļ arī tūlīt pēc piketa pieteikšanas aicināju Latvijas Politiski represēto apvienību (LPRA), G.Resnā k-ga personā, kā organizāciju piedalīties 9. maija – Latvijas otrreizējās okupācijas gadadienas – piketā pie Okupācijas muzeja, lai pieprasītu deokupāciju un dekolonizāciju. Un kāds rezultāts? LPRA šefs klusē. Esmu pārliecināts, ja arī Jūs vērstos pie šā k-ga par Ceturto atmodu, atsaucība nebūtu.

Vēl ļaunāk, es izsūtīju aicinājumus piedalīties piketā arī daudzām LPRA nodaļām. Piketā nepiedalījās, kaut iepriekš man zvanija un vaicāja, vai LPRA ir informēta. Atbildēju, ka esmu aicinājis piedalīties. Iespējams, arī šajā boikotā pirkstu bija pielikusi vadība. Gods gan LPRA valdes vīriem – I. Kaļķa un A. Freimaņa k-giem, kuri uzdrošinājās atnākt, kā arī Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājam Lapīna k-gam, kurš kopā ar domubiedriem bija ieradies. Paldies arī visiem pārējiem.

Vai redzējāt, kā pie OKUPĀCIJAS simbola Pārdaugavā liksmoja tūkstoši? Tas ir mūsu varnešu darbības rezultāts, Ušakova k-ga agitācijas parakstīties par krievu valodu un Kabanova zvēresta laušanas “neievērošanas” rezultāts. Par šo tēmu valsts prezidenta rokās 25. martā es nodevu vēstuli, 4. aprīlī tā bija nonākusi kancelejā, no kurienes saņēmu atrakstišanās vēstuli, kur neatradu nevienu vārdu par manis pieminētajām problēmām.

Neceru, ka mūsu varneši kādreiz sāks domāt par LATVIJU, un, iespējams, būs jāreaminē PILSONU KOMITEJAS.

Tautieši, būs modri un mīlēsim savu TĒVZEMI pie Dzintarjūras!

NACIONĀLISMU PĀRI VISAM!

Latvijas Valsts prezidentam un Saeimai

“Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un sabiedrības integrācijas politikas pamatnostādnes” – tie nav svētie raksti, kas būtu jāpieņem viennozīmīgi, un šis nosaukums ir piesātināts ar svešvārdiem, kas prasa īpašu skaidrojumu.

Dokumentā ir frāze, kurai trūkst divu vārdu: “Latviešu valstsnācija kopā ar mazākumtautībām (un **svešautiešu minoritātēm**) veido Latvijas tautu.” (!)

Un vēl šajā “dokumentā” ir daudz kļūdu.

Vislielākā kļūda ir nosaukt svešautiešu minoritātes par mazākumtautībām un automātiski tām piešķirt mazākumtautību tiesības (!).

Otra lielākā kļūda ir atzīt okupantus par pastāvīgiem iedzīvotājiem un par pilsoņiem un automātiski tiem piešķirt pastāvīgā iedzīvotāja tiesības (!).

Trešā kļūda ir attiecināt vēsturiski un tradicionāli veidoto jēdzienu “ģimene” arī uz mākslīgi veidoto,

noziedzīgo viendzimuma “partnerību”, kas ir izauzusi no visā pasaulē nosodītās pederastijas (!).

LATVIJAS VALSTS-NĀCIJA, LATVIEŠI, IR VIENA NO LATVIJAS PAMATNĀCIJĀM, BET OTRA PAMATNĀCIJA – LĪVI – IR LATVIJAS MAZĀKUMTAUTĪBA!

Visas pārējās tautības Latvijā ir **svešautiešu minoritātes, un tās nevar būt Latvijas mazākumtautības**, jo tām pašām ir savas (nacionālas) valstis. Ko svešautiešu minoritātes “vēlas”, tā ir viņu pašu problēma, bet ne Latvijas valsts pienākums. Vai tad arī latvieši, piemēram, Īrijā ir kāda īpaša minoritāte, kas vairs nepieder latviešu tautai?!

Latvijas Saeima par kaut kādiem īpašiem krieviem godina Latvijas krievus, viņu vēlmes un viņu tiesību nodrošināšanu no Krievijas novel uz saviem pleciem(!).

Mazākumtautības definīcija jau sen vairs nav tāda, kā “dokumentā” ir

savārstīts. MAZĀKUMTAUTĪBA IR TAUTA, KAS DZĪVO (ARĪ) SAVA ETNISKĀS IZCELSMES VIETĀ, UN KURAI NAV SAVAS NACIONĀLAS VALSTS. Turklāt ar noteikumu, ka tauta ir vēsturiski veidojies cilvēku kopums ar savu valodu un ar citām etnogenētiskām **īpatnībām**, pie kurām pieder tradīcijas, dzīves veids, pasaules uztvere, vērtību mēraukla, temperaments un citas antropoloģiskas **īpatnības**.

NACIONĀLAS VALSTS JĒGA PASTĀV APSTĀKLĪ, KA VALSTS RŪPĒJAS PAR SAVĀM PAMATTAUTĪBĀM, BET NE PAR CITU VALSTU PAMATTAUTĪBĀM.

Ja kāds varētu pierādīt, ka Latvijas krievi nav krievu tautai piederīgi, tad arī attieksme varētu mainīties, bet tas ir tikpat neiespējams, cik, domāju, nepieņemams pašai krievu tautai.

Mana nostādne ir skaidra un saprotama bez tulkošanas. Tieši neskaidro un pretrunīgo jēdzienu

dažādās tulkošanas dēļ šo ilgstošo, bezrezultatīvo politiku mēs izjūtam jau vairāk nekā 20 gadus, un tai atrisinājums nevar būt – tikai mūžīga stīvēšanās, kas ir vajadzīga pasaules “naudasmaisiem” sava kapitāla vairošanai un arī mūsu pašu bagātniekiem tā paša iemesla dēļ. Tāpat kā ģimenes jēdziena degradēšana un cilvēkattiecību ūdens duļķošana ar *praidiem* un ar sasmirdušajiem *varavīksnes karogiem*.

Ir jābeidz pašiem sevi mānīt, tad visas lietas nostāsies pareizi. Arī nekāda integrācijas kampaņa mums nav vajadzīga! Ir vajadzīga pašu latviešu saliedēšanās uz pareizas domāšanas pamata. Saeima un valdība kā strausi ir iebāzuši galvas smiltīs un izliekas šo patiesību neredzam.

Man ir redzējums – vīzija: SAEIMA UN VALDĪBAI IR JĀMAINA SAVA DOMĀŠANA! TURPINOT LĪDZŠINĒJO, MĒS EJAM PRETĪ IZNĪCĪBAI!

Latvijai aktīvi piederīgi ir tikai Latvijas pavalst-

nieki, tikai viņi var būt tiesiski un politiski vēlētaji. Valsts un pavalstnieka saistība ir tieša – pienākumi un atbildība.

Jau ir iznīcināta nacionālā zemniecība, sagrauta nacionālā rūpniecība, izpostīta nacionālā zvejniecība, Latvijas teritoriālais iedalījums ir pārvērsts haosā, nu vietējie bagāt-

Te nu ir tā reize, kad (diemžēl) nacionālistu un patriotismu var mācīties no Krievijas(!), jo jēdziens “nacionāls” pie mums ir degradēts līdz nejēdzībai: bez kautrēšanās tiek runāts par nacionālo kopproduktu un par nacionālo ienākumu, un kas tikai vēl mums te, Latvijā, nav nacionāls. Bet, nedod, Dievs,

“Mūsu domāšana nav jāpakļauj un nav jāpieskaņo ne pasaules “naudasmaisu”, ne pasaules lielvaru domāšanai!”

nieki grasās sagandēt arī nacionālo ziņu apraidi, no Latvijas teritorijas jau ir izrauts viens austrumu nogabals, Latvijas teritorijas iekšienē kā ķirmji ieperinās ārvalstu zemes uzpircēji, pašu latviešu skaits strauji sarūk...

Tā turpināt ar domu un cerību – gan jau būs labi – vairs nevar!!!

IR JĀĶERAS PIE REĀLAS NACIONĀLAS POLITIKAS!

kādam iemantot nacionālistu slavu! Tāds tūlīt tiek apklusināts.

Mūsu domāšana nav jāpakļauj un nav jāpieskaņo ne pasaules “naudasmaisu”, ne pasaules lielvaru domāšanai!

Mums pašiem ir sava, nacionāla domāšana! Tikai tā kļūsim par varenu un stipru valsti, ko cienīs un atzīs visa pasaule.

Gunārs Terinks

KUR IR PROBLĒMA?

Vilnis Raudsseps

Mākslinieks

Ja savu valsti prezentējam kā nacionālu, ja mums ir Nacionālās attīstības plāns (lai kāds tas arī būtu), nacionālās kultūras un monetārā politika, sava zeme – Tēvzeme, nacionālā māksla, valoda, ja mēs vēl pastāvam kā tauta, tad esam Nacionāla valsts. Liela, maza – kāda tam nozīme?! Un mūsu pienākums ir Nacionālas valsts stiprināšana. Nacionālās politikas īstenošana visā un visur, kas ietilpst Nacionālas valsts prasībās, atbilst nacionālām interesēm, jo nacionāla valsts (kā valsts) galu galā ir visu valstu valsts modelis. Daudznacionāla valsts vai daudzu tautu apvienība, “starp-tautiska valsts”, “starp-tautiska tauta” – tās vienīgās kā mākslīgi veidojumi nav nacionālas.

Pasaules dalījums tautās un valstīs ir atbilstošs pienākumu sadalījumam Kopīgajā Radošajā Uzdevumā. Kas ar šo uzdevumu netiek galā, tas pārstāj pastāvēt kā tauta, kā valsts. Priekšroka radīt, veidot, sakārtot, pārkārtot valsti mazajām tautām un mazākām valstīm ir tad, ja sadarbība nenotiek Neiedomājamā Savienībā, kas ir nevadāmi apvienota pašplūsmā.

Tauta ir Personība, un Personība veido Valsti, un katrs tautas pārstāvis individuāli personificē tautu, valsti, ja viņš ir tās Dzīves Ziņu saņēmis, to izjūt, mīl, izprot... un tic! Jo ticība nav tikai teoloģija, reliģisks konfesionāls rituāls, ne arī teosofija filozofijā, ticību dod sajūta, kas vistiešāk ir saistīta ar Apziņu, ar tautu un kopību. Tā ir saistīta ar sevis apzināšanos visā.

Kopība – šis termins pilnībā atbilst Demokrātijai. Ne tikai “sava veida” demokrātijai, bet pastiprinātas atbildības, ja tauta tik tiešām ir tauta, nevis, kā bieži apzīmējam, sabiedrība kopumā. Tāpat tas ir ar Dzimteni, ar kuru nevar jēdzieniski apzīmēt tikai vietu, kur, spītējot izcelsmei, cilvēks ir piedzimis.

Visa Māksla, ko par mākslu saucam (tiešā un pārnēstā nozīmē) ir Nacionāla, un valstiskums veidojas kā Nacionāls Mākslas darbs. Visi priekšstati par pārnacionālu mākslu sajauc valstiskuma pamatus. Tāds ir mākslas ģenētiskais kods, ar kuru valsts saglabā vieglumu un atraisītību un ir sociāli nesamocīta. Salīdzinoši, krasi atšķirīgs ir bezjēdzīgais “bezsvara stāvoklis”, ko dod izklaide.

Cita vienojoša Dieva Dzirksts šķilēj spēka nav un nevar būt. Blaumani citējot: “Mans zelts ir mana tauta, mans gods ir viņas Gods.” Tā ir tauta, kurai Dzirksts ticībā dzirkst. Zelts ir nacionāls veidojums, Augstākā Vara jeb pašai tautai un tās pasaules uzskatam – Tautas Svētība. No izplūdušiem jēdzieniem par visaptverošo un tādiem plaši izplatītiem epitetiem kā globālas, totālas, multinacionālas, kosmopolitiskas, eiropiskas vērtības, vēlams ir atturēties.

Ko nozīmē “eiropisks”? Vai tās ir kopīgas vērtības? Vācijai taču ir savas, Francijai – savas, Turcijai, Grieķijai – savas. Savas ir arī Skandināvijai, Baltijai, Lielbritānijai... Arī Krievijai ir savas. Virzoties uz kopīgo, mēs nevaram apiet nacionālo.

Līdzšinējā tukšgaita, kad katrs ņem un dara to, ko uzskata par vērtību, kas kuram ienāk prātā (to, teiksim, ilustrē laiks no 1940. līdz 2013. gadam, nekomentējot valstiskuma atgūšanu), ir jāaizpilda ar vēsturisko tūkstošgadu gaitu, ar vērtībām, kas joprojām attiecas uz tautu, valsti, ikvienu personīgi un visu vērtību kopumu.

KOLABORANTU BALSTS IR PIEKTĀ KOLONNA

Latvju tautas cerība un gods, avīze “DDD”!

Čekistu “pieņemtais” Vēlēšanu likums nav saistošs latvju tautai!!! Kāpēc? Vairāk nekā 20 gadus mēs pavadām diskusijās un skaidrojumos ar dažādāda ranga kolaboracionistiem, maskētiem čekistiem (“nacionālajiem”) un cionistiem, okupantiem. Noziedznieki rīko “vēsturnieku komisijas” un cenšas pieliet (iztapt) okupantiem un Kremli.

Okupācijas vara okupētā valstī, Latvijā, ir radījusi speciālu aborigēnu šķiru – kolaborantus. Skaitliskais sastāvs varētu būt aptuveni šāds – 50% lojālu (patriotiski noskaņotu) latviešu, 50% kolabornatu, tas ir, bijušie komunisti, čekisti, *poļitruki*, pielīdēji, izlideni... Divas naidīgas puses! Kolaboranti velk kā uz Kremli, tā uz Briseli! Nevienā Saeimā, pēc manām domām, nav bijis neviena lojāls latvietis (izņēmums – brīžiem VLācis). Viņi visi ir kolaboracionisti. Brīnums, kā Latvija varēja (un vēl var) izturēt kolaboracionistu (nodevēju) pretim stāvēšanu latvju tautai?! Ivāns, Gorbunovs, Ražuks... Grāmatā “Sarkanie burbuli” ir aprakstīti visi, kas ir parakstījuši nāves spriedumu Latvijai un atjaunojuši čekistu režīmu Latvijā.

Kolaborantu balsts ir piektā kolonna, ar kuru tie ir bloķējušies, lai iznīcinātu Latviju (“Vienotība” = “Saskaņas Centrs”).

Ar patiesu cieņu,

K. Viterungs

Par 1918. gada 18. novembra Latviju!

FRANCIJĀ AIZTUR CILVĒKUS PAR NORMĀLAS ĢIMENES AIZSTĀVĒŠANU

Aliens.lv

Laikraksta “Le Figaro” interneta vietne ziņo, ka 1. aprīlī, Lieldienu pirmdienā Luksemburgas dārzā Parīzē, netālu no Senāta ēkas žandarmi aizturēja un nogādāja policijas iecirknī vairāk nekā 10 cilvēkus, kuru “noziegums” bija tradicionālās ģimenes – vīrieša, sievietes un divu bērnu – grafisks attēls uz krekla. Un tas nebija nekāds joku dienas pārsteigums!

deģenerētu priekšstatu par vīriešu un sieviešu lomām un uzdevumiem sabiedrībā. Šo mērķu panākšanai tiek un, domājams, nākotnē tiks izmantotas vēl plašākas metodes, kuras nevar nosaukt citādi kā par autoritāras, nedemokrātiskas, policejiskas valsts represijām pret apziņas un uzskatu brīvību.

Kā savā interneta vietnē 15. aprīlī raksta franču jurists, advokātu firmas īpašnieks *Erwan Le Mor-*

Ja šodien pat ģimenes zīmējums ir nemorāls, tad kas rītdien notiks ar dzīvu cilvēku ģimeni, kura roku rokā pastaigāsies pa ielu?”

Francijā joprojām turpinās nebijuši protesti pret likumprojektu, ar kuru valdība un parlamenta ievēlēto politisko partiju vairākums vēlas ne tikai legalizēt homoseksuālu laulības, bet arī atļaut pederastu un lesbiešu pāriem adoptēt bērnus.

Attēls ar normālu (heteroseksuālu) ģimeni, kas sadevisies rokās, ir viens no protestētāju simboliem, kuru viņi izmanto gan uz plakātiem, gan uzliemēm un citiem vizuāliem atribūtiem, lai izteiktu savu noraidījumu liberālu virzītājam ģimenes un laulību institūcijas pamatu graušanai.

Luksemburgas dārzā aizturētajiem, kuru vidū ir gan daudz bērnu ģimenes tēvs, gan studenti, policisti vispirms izvirzīja apsūdzību par “nemorālu attēlu izrādīšanu”, bet tad, saprotot, ka šādam “nozieguma” raksturojumam vēl nav pienācis īstais laiks, to pārkvalificēja uz “neatļautu izklāides pasākumu organizēšanu”.

Lieki piebilst, ka nekāda pasākuma tobrīd nebija (Senātam, tāpat kā visām citām valsts iestādēm, bija Lieldienu brīvdienās), cilvēki gluži vienkārši bija devušies piknikā, uzvelkot krekļus ar “vienādo tiesību likumu” noraidīšo simboliku, tādējādi demokrātiskā formā paužot savu pilsonisko pārliecību par sabiedrībā aktuālu problēmu. Viens no aizturētajiem, Franks Telū, jautā: ja šodien pat ģimenes zīmējums ir nemorāls, tad kas rītdien notiks ar dzīvu cilvēku ģimeni, kura roku rokā pastaigāsies pa ielu?

Ja kāds vēl šaubās par “naida runas” kriminalizēšanas primāro mērķi, ko visiem spēkiem šobrīd cenšas panākt arī Latvijā “Vienotības” un zatleriešu politikāni, tad Francijas precedenti liek atmet jebkuras šaubas un skaidri apliecina, ka tas notiek, lai vērtību hierarhijas augšgalā tradicionālās ģimenes vietā nostādītu homoseksuālismu un citus seksuālos traucējumus (attiecīgi tos “normalizējot” un izņemot no oficiālajiem slimību sarakstiem), kā arī

hedec, “par “radikālu un vardarbīgu” raksturotā kustība pret “vienādo tiesību likumu” sākās tad, kad parlaments noraidīja plašākas diskusijas (resp. – referendumu) iespējamību. (...) Kopš likumprojekta izvirzīšanas oponenti tiek uzlūkoti kā domu noziedznieki. Vara mēģina viņus raksturot kā naida iedvesmotus *homofobus*, par naidu pasludinot domu, ka ikvienam bērnam ir nepieciešams gan tēvs, gan māte. Vai nav savādi, ka 55% Francijas iedzīvotāju ir *homofobi*? Vara šos cilvēkus nevēlas uzklaut un viņu iebildumus neņem vērā, it kā tie būtu kādi rasisti vai revizionisti. Un cilvēki noraugās visā notiekošajā ar sarūgtinājumu un neizpratni.”

Avoti:

lefigaro.fr.facebook.com
koztoujours.fr

Paskaidrojumi:

(1) Latviešu valodā, runājot par vīriešu kārtas homoseksuālistiem, vēsturiski pareizs un lingvistiski korekts apzīmējums ir “pederasti”. Nesen ieviestā vārda “gejs” izmantošana ir pilnīgi nepamatota, jo vārds “gay” [gei] angļu valodā nenozīmē neko citu kā vien “jautrs”, “prie-

cīgs”, “vieglprātīgs” un “palaidnīgs”. Visu jautro un vieglprātīgo cilvēku nodēvēšana par pederastiem ir diskriminējoša un aizskaroša katram normālam, t.i., heteroseksuālam cilvēkam.

Plašākai informācijai par pederastiju sk. šķirklī “paderastija” Latviešu konversācijas vārdnīcā:

Paide — Paderastija

30358

esionālo intetāpēc radikālika realizēta jā. Jaunienka p. skola as zemēs paun bez makme to pēc ieieicot tai 4—8 tam vēl paunākā laikā guvis naciov tieksme at: skolas niveievedot atkalijas, izkopjot zativību kalteresēm. Par tvju skoLit.: K. A. ler Erziehung: G. Comcritique des ducation en: Pl. Moupo, (2 sēj., 1925); ichte der Ercher Beleucht, Die richim pädagoGegenwart (2 r., Geschichte ej., 1925—51); te der Pädau. t.); K. Ob1929—52). istein), pilsēta lidzenā vietā tā saukta arī gsgalā. P. rapie 1265—66 pils, ko 5 puun purvs. P. no krievu, arapulku uzrievi to nodei izbūvēja par P. bij apr. pilmnieciskā noiedz. skaita 1881 P-ē bij 2500, 1922 — a 90% igauņu,

6% vācu, 2% krievu; luterāņu 90%, pareizticīgu 7%. Rūpniecībā pelnījās 35%, tirdzniecībā 11%, satiksmē 6%; ar lauksaimniecību nodarbojās 3%. 1954 P-ē bij 5255 iedz. Paderastija (gr. *paderastiā*, jaunekļu mīlestība, no *pais*, ģen. *paidos*, bērns, jauneklis, un *erān*, mīlēt), arī *pedicatio* (lat.), dzimuma dzijas apmierināšana, ievadot dzimuma locekli (*penis*) otra vīrieša tūpli. Mūsu laikos p-u ziņāmā mēra veicina vīriešu nošķirts dzīves veids frontē, cietumos un internātos. Tieksme piekopt p-u dažos gadījumos var arī iedzimt. Ja aktīvais paderastis rīkojas brutāli vai lietojot varu, tad tūpli var rasties bojājumi, plisumi un ievainojumi, kas dažreiz kļūst par iekaisumu, strutojošām brūcēm un asins saindēšanu. P-as ceļā nereti pārnēs venerisku slimību. P-u piekopj alkoholiķi un garīgi deģenerāti. Šai nolūka viņi mēģina ievilināt un izmantot mazgadīgus puisēnus, piedāvājot tiem dažādas labumus. — Ir liecības, ka senā Grieķijā p-u nevien nevarēja, bet dažkārt pat veicināja, lai nostiprinātu draudzību jaunekļu starpā. Romas republikas tiesības atzina p-u par noziegumu tikai pašās beigās (*lex Scālinia*). Šo noziegumu nepazina arī senās ģermāņu tiesības (Tacita vēstījums par to pamatoti apstrīdēts). P. kļuva par noziegumu, kad valsts nodibināja enerģisku aizbildnību par iedz., paplašinoties s-bas grupu apmēram vai valstij paātrinot pilsoņu kultūralo audzināšanu. Bet šais gadījums sodi par p-u bij ļoti bargi, piem., Romā ķeizaru laikmetā nāves sods. Ļoti bargi sodīja arī romānizētās ģermāņu (r. gotu) un kanoniskās tiesības. *Constitutio Criminalis Carolina* (sk.) noteica par p-u sadedzināšanu. 19 g. s. sākumā, liberalisma ideju ietekmē, uzskatīti mainījās. Franču

30359

Pailho — I

Code pénal un, tam sekojot, arī citi romāņu zemju likumi un Ho-lande pavisam atcēla p-as sodā- mību. Vācijā šim paraugam sekoja vienīgi 1813 Bavārijas sodu likums. Citi kodeksi, pieņemoties laika garam, aprobežojās tikai ar soda samazināšanu līdz 1—2 g. brīvības soda (cietumā vai darba namā). Tomēr sākot ar 40-tiem g. Vācijā atkal modas lielāka sting- rība pret p-u, sodot to ar pārmā- cības namu līdz 5 g. (Hesenē, 1841), ar cietumu līdz 4 g. (Prūsijā, 1851) un, beidzot, ar cietumu līdz 5 g. (1871 kodeks); šo sankciju paturēja arī vācu 1927 projekts. Krievu tiesības sāka enerģiski vajāt p-u kopš Pēterā Lielā laikiem, uzliekot par to mīestas sodu (1716 kara sodu likums), bet vēlāk izsū- tījumu noņemtnājumā (1845) un, beidzot, arestantu pārmācības ro- tu līdz 5 g. (1900). Bet 1903 sodu likums romāņu grupas kodeksu ietekmē pazemināja sodu par p-u līdz 1 g. cietumā. Šis sods palika arī 1935 Lsl. — Lit.: Makarewicz, Einführung in die Philosophie des Strafrechts (1906); Mittermaier, Verbrechen u. Vergehen wider die Sittlichkeit (V. D., IV, 1906); Fr. v. Liff, Lehrbuch des deutschen Strafrechts (1922).

Pailho, Peiho, Kinas z. no- male, 560 km. g. garas Mon- golijas platō m. Pei- pingu un Tiēn- tēno iūr. L.

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

4. Tautai ir jāatdod vēsture

Tauta bez vēstures ir kā bērns bez vecākiem, svešzemnieki to vadā pa vēstures maldu ceļiem, neļaujot veidoties tautiskai (nacionālai) pašapziņai. Kādi meli un puspatiesības tiek mācītas skolās, augstskolās, izplatītas MML raidījumos, interneta vidē! Patiesība tiek rūpīgi slēpta, lai gan vēsturiskā izpēte ir veikta, un jau šobrīd daudz tīcis izpētīts. Bet nākotnes pētniecības lauks ir ārkārtīgi plašs, un tas ir grūti aptverams nelielam pētnieku skaitam, tāpēc tajā iesaistīties ir aicināts katrs, kurš jūt sevī šo senču aicinājumu un mūsdienu izaicinājumu stāties pretī svešinieku mēģinājumiem izdzēst latviešus un citus baltus no civilizācijas vēstures.

Ir nepieciešams pētīt, aprakstīt un popularizēt baltu tautu un, protams, visupirms latviešu:

a) aizvēsturi, senvēsturi, vēsturi un mūsdienas, apkopot faktus par etnociņu pret baltu tautām;

b) etnogenēzi, baltu vēsturisko dzīvotņu ainavu izpēti, ģeogrāfisko telpisko izplatījumu senatnē un mūsdienās;

c) baltu valodu izveidošanos un attīstību baltu lingvistikā (baltistikā), etnolingvistikā un etimoloģijā;

d) etnokultūras ģenēzi, kā arī baltu lomu mūsdienu Eiropas civilizācijas izveidošanā;

e) etnopsiholoģijā, baltu zintniecībā, filozofijā un metodoloģijā, dabaszinībās, baltu dziedniecībā, astronomijā un astroloģijā, kā arī baltu tieslietās;

f) baltu inženiermākslā, militārā tehnikā un stratēģisko būvju celtniecībā. Nepieciešams popularizēt baltu tautu sniegumu Pasaules civilizācijas attīstībā. Šie pētījumi palīdzēs latviešiem nacionālās pašcieņas celšanā un radīs pietāti citās un svešās tautās. Mums ir jāsaģatavo “Baltu pašapziņas mācība”.

Nepieciešams organizēt un veicināt Latvijas novadpētniecību un novadu muzeju attīstību. Katrā

pašvaldības teritorijā ir jābūt savam novadpētniecības muzejam, katrā skolā ir jābūt skolas muzejam, tāpat katrā sētā (ģimenē) ir jābūt savam dzimtas muzejam (ar fotoalbumu plauktā ir par maz). Tas tāpēc, lai sirdī nestu Dzimtas un novada mīlestību. Patriotisms un lepnums par tēvzemi sākas katrā sētā. Ļoti svarīgi ir organizēt jaunu kultūrvēsturisko teritoriju izveidošanu un aizsardzību. Mums ir nepieciešams izveidot savu Neatkarīgu Zinātnes un Mākslas Centru, kurš apvienotu domātājus – prātniekus, pētniekus, zintniekus, dziedniekus, latviešu priesterus – vaidelošus un vaidelotes, un māksliniekus, turklāt zinātnes centri ir jāattīsta pie katras universitātes.

Esošā Latvijas Zinātņu akadēmija (LZA) nekāļpo savam mērķim, jo tā jau sākotnēji tika radīta kā ideoloģisks ierocis un kolonizatoru palīgīdzeklis Latvijas sociālistiskai pārveidošanai un jaunas vēstures radīšanai, kā arī statistiskās manipulācijas centrs un kolonizatoru metropoles pasūtījumdarbū īstenošanas vieta. LZA nenodarbojas ar to, kas šobrīd stratēģiski vitāli būtu nepieciešams latviešu tautai.

Mums ir daudzi izcili pētnieki un zinātnieki, kuru laboratorijas un institūtus varētu atvērt pie universitātēm. Mums ir ģeniāli pētnieciski darbi par “citādo” – par patieso vēsturi, kurus varētu iekļaut skolu, augstskolu un pašizglītības apmācības programmās. Izlasiet mūsdienu latviešu dižgaru: **Alfrēda Ābeles, Oļģerta Guļāna, Andreja Kavača, Māra Lindes, Viļa Liniņa, Anda Lūsiņa (Konkneša), Ivara Vika, Oļģerts Ziļicka darbus.** Šajos darbos jūs atradīsiet atbildes uz šodienas sasāpējušiem jautājumiem. Tiem ir Pasaules mēroga vērtība, un katrs no viņiem ir pelnījis Augstāko Tautas atzinību.

5. Latviešu tautas īpašums

Atkal un atkal es gribu vērst jūsu uzmanību uz to, ka termins “Valsts īpašums” ir tāds kā “psihotriks” (V. Zāles un A. Lūsiņa termini) tautai. Katrai tautai ir sava kopmanta – **Tautas kopīgais īpašums**. Tas aptver arī visas dabas bagātības, zemi kopumā, ūdeņus, jūras piekrasti. Tautai ir savi naudas līdzekļi – Tautas kopkase, kuru sauc par Valsts kasi. Nav tāda abstrakta “Valsts īpašuma” – patiesībā tas ir tautas kopīpašums. Pašvaldības īpašums ir tās pilsoņu kopas īpašums, kuri dzīvo konkrētajā pašvaldības teritorijā. Ielas, laukumi, ceļi ir kopīpašums, tāpēc arī ne-

var būt, ka kāds mūsu kopīpašumu izmanto saviem personīgiem mērķiem, kā, piemēram, ielas pārvērš par privātajām maksas autostāvvietām.

Mūsu kopīpašums diemžēl ir izvazāts, izpārdots, *prihvatizēts*. Tāpēc mūsu tautas stratēģiskais uzdevums ir atgūt šos īpašumus, bet vispirms atgūt savā prātā, aprast ar domu, ka tas ir arī katra pilsoņa īpašums. Katram pilsonim ir jāsaprot un jājūt, ka, iztirgojot, piemēram, Hipotēku un zemes banku, tiek iztirgoti arī viņa īpašums.

Jāsaprot, ka, drukājot Latvijas naudu ārzemēs, jūs katrs esat zaudētājs. Es aicinu jūs būt Saimniekiem savā zemē, savā valstī, apjēgt to, ka tas ir arī jūsu īpašums, uzmanīt savu kopmantu. Tas, ka tagad tauta ir nostājusies pret valsts pārvaldītājiem, vēl nenozīmē, ka valsts nav jūsu. Valsts un viss valsts īpašums ir jūsu, lai arī kādi “instruktori” un vergvagari to pārvaldītu. Kā praktiski atgūt nozagto un zaudētās materiālās vērtības – par to citā rakstā.

6. Latviešu tautsaimniecība

Kas notiek šobrīd Latvijā? Kāpēc valsts un pašvaldību nauda atrodas privātbankās un dod peļņu to īpašniekiem? Kā tas varēja gadīties, ka valsts un daudzas pašvaldības turēja savu naudu Kargina un Krasovicka “Pareks bankā” un Antonova “Latvijas Krājbankā”? Kādās vēl privātbankās ir ielikta valsts un pašvaldību nauda? Kādus procentus vai citus labumus saņem pašvaldības vai attiecīgas amatpersonas, ja pašvaldības vai valsts naudu ieliek privātbankā?

Mūsu tautas saimniecības vietā šobrīd ir Latloto – superbingo! Jānopērk tikai loterijas biļete, un... tu kļūsi bagāts. Pat valsts TV nodarbojas ar dažādām loterijām. Gribi būt laimīgs, nopērc caurlaidi – loterijas biļeti, un vārti būs vaļā. Viņi tikai nepaskaidro, kur laiņem naudu šai loterijas biļetei, bet, kā teica jau manis pieminētais latviešu filozofs un racējs Spridītis, “nauda kokos žāvējas”...

Kā jau rakstīju, Latvijā šobrīd nav pat savas tautas saimniecības kā vienota organisma vai ekonomiskās sistēmas. Trūkst tās, kā ekonomisti sauc, jauktās ekonomiskās sistēmas. Kā tādi apmaldījušies leldus gabali pa svešzemnieku sagrābto saimniecisko telpu pret straumi peld dažī latviešu uzņēmumi. Nenotiek pašražošanas attīstība, bet tiek meklēti izlaupītāji-investori, kuri tikai **taucinās savu valsti uz mūsu rēķina**.

Kāds tad šeit Prāta ap-

vērsums būtu vajadzīgs? Pirmkārt, latviešiem ir jāaptver, jāsaprot, godīgi jāatzīst, ka tautsaimniecības Latvijā šobrīd NAV – eirocentristi (kolaboracionisti) un svešzemnieki to ir iznīcinājuši vai nolaupījuši. Otrkārt, ir jāsaprot, ka viss jāsāk no “nulles”. Ekonomiski mums valsts jārada no jauna – mums, latviešiem un leģitīmajiem cittautiešiem (likumīgajiem Latvijas pavalstniekiem), kuri simtprocentīgi peļņu atstāj Latvijā, ir jārada protekcioņa un aizsargāta Latvijas tautsaimniecība.

Pirmkārt, *prihvatizētais* tautas kapitāls ir jāatgriež tā īpašniekam; otrkārt, visā valstī, katrā pašvaldībā ir jārada jauni uzņēmumi un pakalpojumu vietas. Jaunveidošanās procesam ir jāpārņem visu valsti. Latviešu tautsaimniecības uzplaukums un materiālā labklājība ir sasniedzama tikai ar **Industrializāciju un Modernizāciju**, ar pēdējo saprotot, ka ir jāpārņem viss nepieciešamais inovatīvais, un tikai tāds ir jāattīsta Latvijā.

Pilnīgi no jauna ir jāizveido priekšnoteikumi un jārada industrializācijai nepieciešamā vide (jārada pavisam jaunas, nelielas, labi apmaksātas birokrātiskās struktūras, jāpieņem jauni, tautsaimniecību veicinoši likumi, izmētot atkritumu konteineri visas esošās, bezjēdzīgās instrukcijas, utt.).

Pašlaik lēmumu pieņemšanas un valsts vadības sistēma ir sociālistiskipartkomiska un komiska, bet tai ir jābūt profesionālai. Tagad lielos valsts uzņēmumos vada padomes. Jā, Padomes – visistākā padomju vara! Katra partija nosūta uz padomi savu *politruku*, un viņi tādējādi balsojot vada milzu uzņēmumu.

Bet nedrīkst būt tā, ka Ministru kabineta pieņem lēmumus, skaitliski balsojot jautājumos, kuros, piemēram, profesionāls “Miera ministrs” ar savu militāro izglītību balso par vai pret “Dārza ministru” instrukciju, vai arī caurskata uzbrukumu laputim. Jā, protams, viņam ir jāpārzina bioloģiskie ieroči, bet tomēr pastāv nezināšanas robeža, kad mēs vairs nevaram iejaukties citu profesionāļu, kuri vada valsts dzīvi, lēmumos. Bezizglītības partokrātiem, pārvaldot valsti, rodas arī atbilstoši, prātam neapmierīgi lēmumi. Visus grāvjus jau valsts kuģi ir izvagojuši... Komunistiem bija vismaz partijas skolas, kur viņus kā menedžerus apmācīja, kā, piedodiet, “apmāut” tautu, bet tagadējiem partokrātiem ir tikai tā sauktās “Gorkija universitātes”.

Tāpēc Latvijai nacionālajai tautsaimniecībai nedrīkst būt politiska virs-

dība, tai ir jābūt profesionālai. Ministru kabineta profesionālā struktūra ir jāparedz jau Konstitūcijas līmenī.

Turklāt tagad arī valsts kopnaujai ir uzgūlies nenormāls administratīvais slogs kā biezs un smags ledājs. Tautai ir jāmaksā viens miljards latu gadā saviem žņaudzējiem – birokrātijai. Ja no birokrātu jūras atstātu desmit procentus augsti izglītotu,

Mūsu tautas saimniecības vietā

šobrīd ir Latloto – superbingo!

Jānopērk tikai loterijas biļete, un... tu kļūsi bagāts.”

gudru, valstiski domājošu, labi apmaksātu profesionāļu un samazinātu par deviņdesmit procentiem birokrātiskos plūdus, tad tauta varētu sākt elpot, valsts attīstīties un ražošanas sfēra iegūtu milzu papildinājumu. Manuprāt, mums ir arī jāapgriež parazītiskās saknes uzpūstajai birokrātijai, kura savas bezjēdzīgās funkcionēšanas rezultātā rada aizvien jaunas instrukcijas, noteikumus, ierobežojumus un izsūc dzīvības sulu no tautas.

Banku sektorā ir jārada krājaizdevumu sistēma ar savu “tautas naudu”, līdzīgi kā funkcionē visnotaļ atbalstāmais bartertirgus (viens otram mij preces jeb mītava), un “ēnu” jeb tautas paškontrolētā ekonomika būtu “jāpagriež” par Gaismas ekonomiku (brīvprātīgs, saskaņots līgums ar valsti). Tā ir uz tautas un pašvaldības izaugsmi un attīstību vērstā tautsaimniecība, kur nodokļu apjoms ir objektīvs un pānākts savstarpēja brīvprātīga līguma veidā.

Šobrīd Latvijā firmai, pat ja tā nestrādā, pieprasa maksāt nodokļus, jo, tikko jūs pierēģistrējat uzņēmumu, tā automātiski nonākat VID un citu dienestu slazdā. Piemēram, Šveicē pilsētas mērs brīvprātīgi vienojas ar uzņēmēju, kādus nodokļus viņš var atļauties maksāt kantonam (pašvaldībai), parastais ir atkarīgs no iecerētā biznesa apjoma, produktivitātes utt. Gribu atkal atkal atzīmēt, ka nodokļi ir varmācība, un valsts, kura būvēta uz nodokļiem, ir varmācīga valsts. Valstij un pašvaldībai pašai ir “jāražo” līdzekļi savai un visas tautas eksistencei, nevis jānolaupa tās pilsoņiem (fiskālā laupīšana).

Un vēl. Valstij nebūt nav jākontrolē tautai piederošā nauda. Elementārās cilvēktiesības aizliedz valstij līst katra pilsoņa maciņā, kur nu vēl pieprasīt kaut kādas “Nulles deklarācijas”. Tieši pretēji – tautai ir stingri jākontrolē tas, kā valsts izlieto vai iznieko tautas kopnaudu, katrs santīms jāuzmana Valsts

kasē. Jālikvidē absurda situācija, ka Valsts nauda, tas ir, tautas kopnauda neatrodas Valsts kasē, bet bankās, un līdz ar to ir apgrūtināta tās kontrole no tautas puses. Valsts kases atklātumam ir jābūt absolūtam, un tautai ir jāredz, kur varturi izmanto tautas un aizlienētos līdzekļus. Ja tautu neapmierina budžeta izpildījums un tas, kā valsts izmantojusi kopnaudu, tad ir jābūt tiesiskai ie-

spējai atbrīvoties no tādas valdības dažu dienu laikā. Valsts kontroles galvenais uzdevums ir sekot Valsts kases darbībai, nevis skraidīt apkārt un “utis” meklēt.

Turklāt latviešu tautas interesēs bankām un citām finansu institūcijām no plēsonām (no vārda “plēst”) ir jāklūst par partneriem. Banksterisms un banksteru slānis ir izkvēpināms, jo mūsdienu bankieri ir kļuvuši par gangsteriem jeb par likumīgi atzītiem izspiedējiem. Bankām ir jāklūst par partneriem, nevis aplaupītājiem. Lai tas notiktu, pirmkārt, ir jāaizliedz augļošana kā noziedzīgs nodarījums, kā tas bija ar valūtas spekulāciju PSRS. Kredīti uzņēmējdarbībai vai jebkurai sociālai darbībai ir tikai un vienīgi bezprocentu kredīti, par tiem bankas var ņemt tikai pakalpojuma maksu – tas ir, nopelnīto samaksu par darbu.

Paralēli valsts un tādu privāto banku sistēmai, kura pārtiek tikai no sava darba, bet nevis no procentiem, katrā novadā ir nepieciešams dibināt savu Krājaizdevumu sabiedrību, kas būtu neatkarīga no valsts finansu institūcijām. Tautas naudas sistēmā jau labi darbojas Mītava jeb Bartertirgus, arī kooperācija ar talkām ir labs pieņemams beznaudas norēķinu sistēma.

Jo attīstītāka, kulturālā un civilizētāka tauta, jo mazāks ir vajadzīgs valsts represīvais un kontrolējošais aparāts un viss birokrātiskais slānis. **Neaizmirstiet, jo tumšāka tauta, jo vairāk likumu un instrukciju!** Parlamentā “saražoto” likumu daudzums ir tieši proporcionāls tautas tumsonības pakāpei, bet, ja tas ir svešzemnieku pār(i)valdīts parlaments, tad aizvien verdziskāki likumi tiek ar varu uzspiesti iekarotajai tautai. Latvieši, tāpat kā citas baltu tautas, ir sena civilizācijas-kultūras tauta, un mums šie svešinieku likumi un tikumi absolūti nav vajadzīgi.

Turpinājums būs...

LATVIJAS LIKTENI NESENĀ PAGĀTNĒ UN ŠODIEN

Turpinājums no 3. lpp.

Tā Rūzvelts un Staļins vienbalsīgi izšķīra trīs Baltijas valstu likteni, to otrreizējo okupāciju un inkorporāciju PSRS. Konferences oficiālajā paziņojumā teikts, ka viņi atstāja Teherānu, būdami “draugi kā faktiski, tā arī savā garā un nolūkos (in fact, in spirit and purpose)”.

Kopš tā laika lielais cīnītājs par demokrātiju, tautu brīvību un cilvēku tiesībām savus uzskatus un mērķus nemainīja ne par mata tiesu. 1944. gada sākumā Oto fon Habsburgs runāja ar Rūzveltu par Eiropai nolemto pēckara likteni. Viņš, starp citu, ziņoja:

“Prezidents norādīja, ka viņš esot teicis krieviem, ka ir valstis, ko tie var pilnīgi pārņemt un kontrolēt – tik pilnīgi, ka Savienotajām Valstīm no šī brīža vairs nevarot būt nekādas politiskas iniciatīvas (policies) attiecībā uz Rumāniju, Bulgāriju, Bukovinu, Austrumpoliju, Lietuvu, Igauniju, Latviju un Somiju.” (O.H.Bullitt. For The President: Personal and Secret (1972), 601.lpp.).

Lieta bija nodarīta. Baltijas valstu – un ne tikai to – liktenis bija galīgi izlemts. Pēdējais vārds bija teikts. Bet arī tas mums īstenībā nebūtu jāzina vai jāatceras...

UN KAS NOTIKA JALTĀ?

Jaltas konferencē (1945. gadā no 4. līdz 11. februārim) *Trīs Lielie* sabiedrotie turpināja sadalīt pasauli, Rūzvelts un Čērčils atkārtāja, ka Staļinam ir nodota lielākā daļa Ei-

ropas (ieskaitot tiesības anektēt Vācijas, Polijas un Rumānijas apgabalus), un Rūzvelts jaunā slepenā līgumā atdeva krieviem arī Ķīnas un Japānas daļas.

Bet par Baltiju tur vispār vairs nerunāja – tā vēlreiz apstiprinot Teherānas spriedumu. *Sita taisnības, brīvības un cilvēciņas stunda*. Bet Staļinam bija brīvas rokas. Ar savu sabiedroto svētību viņš varēja izrikties, kā vēlējās, “atbrīvotajā” Baltijā, kur (kā to publiski apstiprināja Rūzvelts) konstitūcija garantēja reliģijas brīvību...

Kāds franču Austrumeiropas pētnieks rezignēti konstatē:

“Visu, ko krievi prasīja un nedabūja no Hitlera – jo viņš labāk izvēlējās karu nekā piekāpšanos, tie saņēma no Rūzvelta un Čērčila. Visu un vēl vairāk.” (N.Baciu. Sell-Out to Stalin (1984), 17.lpp.).

PĒC KARA LABĀK NEKĻUVA

Prezidents F.D.Rūzvelts nomira 1945.gada aprīlī, īsi pirms Otrā pasaules kara beigām. Labi, ka tā... Būtu viņš nodzīvojis kaut vai vēl pusgadu, kas zina, vai kāds no mums, emigrantiem, vēl būtu dzīvs, un neviens tad nebūtu ticis uz rietumiem... Rūzvelts būtu palicis uzticīgs “labajam tēvocim Džo”, Staļinam, dotajiem solījumiem. Viņš droši vien būtu izdevis baltiešus Maskavas bendēm 1945. gadā, tāpat kā amerikāņi un angļi toreiz ar varu – ar rungām, durkļiem un lodēm – nežēlīgi izdeva

miljoniem ukraiņu, baltkrievu, kazaku, krievu, tatāru un daudzu citu austrumtautu bēgļus un kara gūstekņus. Jā, miljoniem! Un šo šausmīgo izdošanu apraksti ar visām fotogrāfijām ir saglabāti. Bet arī tas mums nebūtu jāatceras.

Rūzvelts bija miris, bet vēl šodien pasaule un Eiropa faktiski izskatās tā, kā viņš ar Staļinu to sadalīja. Lielvaru pēckara līgumi un vienošanās arvien no jauna – atklāti vai klusējot, bet nepārprotami – apstiprināja Eiropas sadalīšanu starp Sabiedrotajiem un Baltijas nodošanu Maskavai. Lūk, tikai divi piemēri.

1. NATO (North Atlantic Treaty Organization) izveidošana politiski tobrīd nozīmēja iespaidu sfēru sadalīšanu gar alianses dalībnieču valstu austrumu robežām Eiropā.

2. 1975. gada Helsinku vienošanās svinīgi garantēja pastāvošo robežu negrozāmību, apstiprinot krievu varu Baltijas valstīs. Tā nodrošināja Padomju virskundzību, saņemot pretim tikai Maskavas solījumus kaut cik ievērot apspiesto tautu cilvēku tiesības. Vēl arvien vienīgā cerība bija tā, ka krievu vara kļūs “mazāk barbariska”, nevis tā beigsies pavisam.

Ir daudzi, kas negrib, lai mēs to saprastu.

Vieglākais mums ir izdevies: esam sekmīgi demonstrējuši pret 23. augustu (Molotova-Ribentropa 1939. g. paktu), ko galīgi likvidēja jau pirms gadu desmitiem (22.6.1941.).

Tagad atliek grūtākie uzdevumi: pārvarēt 26.maiju (Britu-Padomju aliansē, 1942. gads); 20. februāri (Rūzvelta solījums Staļinam, 1943. gads) un 1. decembri (Teherānas vienošanās, 1943. gads) – šie darījumi nodeva mūsu tautu kalpībā un nacionālās iznīcības draudos, kas turpinās vēl tagad. Vai kādam pietiek drosmes nostāties arī pret tiem? Redzēsim.

Katrā ziņā ir labi, ka mēs atkal atceramies un saprotam – kas, kad un kā nolēma nodot mūsu zemi un tautu “barbariskajai” Padomju impērijai. Un kur atrodas šo baigo darījumu pierādījumi.

KAS NOTIEK TAGAD?

Pirms neilga laika ASV prezidents Bušs (Bush) (atgādinām, ka raksts pirmo reizi tika publicēts 1990. gada aprīlī. – “DDD” piez.) jūsmoja par “40 miera gadiem Eiropā” – kas, kā labi zinām, bija kapsētas miers lielākajā kontinenta daļā. Vašingtonas Ārlietu ministrija oficiāli izteica raizes par iespējamo “pēckara iekārtas sairšanu Eiropā” par to, ka “Padomju varas vājināšana Austrumeiropā un Baltijā varētu radīt kaitīgu nestabilitāti”.

Un tagad Padomju im-

pērijas prezidents Gorbačovs saka: “Nav īstais brīdis izbeigt nodibinātās starptautiskās politiskās un saimnieciskās organizācijas Eiropā”. Viņš ie-rosina: “Ļausim blokiem pārveidoties... un sadarbīties jaunajos apstākļos”. Maskavas Ārlietu ministrs pastāv, ka “jāpatur pašreizējā teritoriālā politiskā struktūra Eiropā.”

Cik līdzīga valoda! Vai Otrā pasaules kara sabiedrotie atkal sāk kalt plānus un važas Eiropai?...

Kāpēc vēl joprojām *Lielo Sabiedroto* darījumi ir tik sīksti, neatlaidīgi, noklusējami? Kāpēc gan sabiedrībai Amerikā un Rietumeiropā par tiem nebūtu jāzina? Vai Malta būs Jalta? Patiešām arvien biežāk paceļas balsis, kas tieši vai netieši iesaka izkārtot otru pasaules vai vismaz Eiropas sadalīšanu...

Un kāpēc Rietumos vēl joprojām tik mērķtiecīgi noklusē Padomju asiņainos noziegumus Ukrainā, Baltijas valstīs un citur? Vai nav mazliet šausminoši konstatēt, ka ir lietas, par kurām Padomijā tagad var runāt un rakstīt brīvāk nekā ASV?

Mēs, latvieši, ļoti gribētu zināt, kāpēc Rietumos tik apņēmīgi atsakās pieminēt:

1. Čērčila sazvērestību neattiecināt kara laika propagandas stūrakmeņa Atlantijas Hartas principus uz valstīm, ko gribēja aprīt krievu lācis;

2. Rūzvelta intrigas sarakstē ar “draugu Staļinu” (kas tika noslēptas ne tikai publikai, bet pat Savienoto Valstu Ārlietu ministrijai;

3. rūpīgi noklusēto “gentlemen’s (pareizāk: neliešu) agreement” Teherānā?

KLUSĒŠANAS SAZVĒRESTĪBA

Šāda neatlaidīga klusēšanas kampaņa pēc gandrīz (nu jau vairāk nekā – “DDD” piez.) pusgadsimta var likties pavisam neizprotama. Lai visu šo laiku slēptu notikušo un maldinātu Rietumu sabiedrību, ir jābūt visai svarīgiem iemesliem.

Dāzu no svarīgākajiem iemesliem palīdz saprast divu autoru jautājumi:

Pirmkārt, jau minētais Čērčila jautājums Staļinam Maskavā: “Vai to nevarētu uzskatīt par cinisku rīcību, ja izrādītos, ka mēs esam nokārtojuši tik paviršā veidā jautājumus, kas ir tik liktenīgi miljoniem cilvēku?”

Otrkārt, tie jautājumi, kurus Kanādas presē atļāvās uzdot “Toronto Sun” politiskais komentators E. Margolis (1.dec. 1989.g.):

1) Vai nebūtu pienācis *glasnostj* (atklātības) laiks arī šeit, Rietumos? Vai, sabiedrojoties ar Staļinu, mūsu kara varoņi... nav kļuvuši par sazvērnie-

kiem un līdzvainīgi viņa milzīgajos noziegumos?

2) Vai Rūzvelts nebija kara noziedznieks tāpēc, ka viņš deva palīdzības kalnus Staļinam – miljonu slepkavam? Arī Čērčils zināja par Staļina noziegumiem. Vai viņš nekļuva atbildīgs, atbalstot modernās vēstures ļaunāko slepkavu?

Tādi un tamlīdzīgi jautājumi ir visai nepatīkami ne tikai pašiem vainīgajiem, bet arī tiem, kas iedzīvojas uz viņu ļaundarības rēķina jeb pelnās, slavīnot un nenosodot viņu rīcību. Nav nekāds pārsteigums, ka tie dara visu, lai noklusētu nevēlamās jautājumus un noslēptu patiesos vēstures faktus.

Un nav nekāds pārsteigums, ka mēs cenšamies uzzināt patiesību, vismaz tik, cik tā tieši attiecas uz mūsu valsts un tautas likteni, jo ļaunā pagātne met draudīgas ēnas uz Latvijas nākotni.

KO SOLA NĀKOTNE?

Nākošajos mēnešos un gados mūsu tautai ir divi svarīgi uzdevumi: uzturēt iekšējo vienotību un atrast vērtīgus sabiedrotos citās zemēs.

Nākošie gadi būs grūtību un cīņu laiks. Tad mums būs jāstāv cieši plecu pie pleca, jo tikai tā varam cerēt izturēt. Lai savās sirdīs šinī izšķirīgajā laikā ieslē-

dzam neaizmirstamā patriotā, dzejniekā, mocekļa Leonīda Breikša lūgšanu: “Dod mums vienprātību, Tēvs!”

[..]

Šī cīņa būs vēl ilga un grūta. Jā, daudz jau ir sasniegts, un par to varam no sirds priecāties. Bet svarīgākais ir vēl jāizcīna. Latviešiem noteikti ir jāiegūst teikšana un vairākums pašiem savā zemē! Citas izejas mums nav.

[..]

Laikraksta “Atmoda” redakcijas piebilde publikācijai 1990. gada 17. aprīlī.

Neatkarības zaudēšana 1940. gadā, tās cēloņi un vaininieki – tie ir jautājumi, kuri pēdējā laikā sevišķi interesē Latvijas sabiedrību. Analizējot šo problēmu vēsturi, līdz šim uzmanība tika pievērsta gandrīz tikai PSRS un Vācijas kā Latvijas un Baltijas galvenajiem dalītājiem. Vilnis Šveics izklāsta savu viedokli par 40. gadu notikumiem, atspoguļojot galvenokārt Anglijas un ASV lomu Baltijas valstu likteņos, dod savu vērtējumu šo Rietumu lielvalstu pozīcijai. Latvija, tāpat kā Lietuva un Igaunija, ir iztirgotas vairākkārt. Diemžēl arī šodien virknei politiķu “lielās politikas” kopaina šķiet satraucoši līdzīga. Buša nogaidīšanas politika, Kola ieinteresētība Vācijas atkalapvienošanā un Gorbačova loma kolizijās... *Tpu, tpu, tpu...*

Vai Otrā pasaules kara sabiedrotie atkal sāk kalt plānus un važas Eiropai?...

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2